

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞKI DİPNOTLARDA YAŞAMAK

Mahsa Mohebali

güldünya
YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AŞKI DİPNOTLARDA YAŞAMAK

Mahsa Mohebbali

Mahsa Mohebalı. Yazar ve edebiyat eleřtirmeni.

1972 yılında Tahran'da dünyaya geldi. 1980'li yıllarda Reza Baraheni'in atölyesinde yazmaya başladı. İran'ın üçüncü kuşak kurgu yazarları arasında sayılıyor. Çeřitli edebiyat ödüllerine aday gösterildi, Sedige Dolatabadi, Golşiri Vakfı ödüllerini kazandı.

AŞKI DİPNOTLARDA YAŞAMAK

MAHSA MOHEBALİ

Çeviri: Mojgan Dolatabadi

AŞKI DİPNOTLARDA YAŞAMAK

Mahsa Mohebalı

© Güldünya Yayınları, 2015

Bu eserin yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yasal izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2015, İstanbul

ISBN 978-605-64884-5-0

Çeviri: Mojgan Dolatabadi

Editör: Ayşe Düzkan

Redaksiyon: Haziran Düzkan

Kapak Fotoğrafı: Mojgan Dolatabadi

Kapak ve Kitap Tasarım: Mine Özalp

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi

A Blok, K: 2 / Avcılar - İstanbul Tel: 0212 412 17 77

Sertifika No: 12026

güldünya
YAYINLARI

Güldünya Yayınları

Kadın Kültür ve İletişim Vakfı İktisadi İşletmesi

Perpa İş Merkezi, B Blok, No: 1418, Okmeydanı - Şişli / İstanbul

Yazışma adresi:

Türkbeyi Sok. Tezel Apt. No: 94/4 Kurtuluş, Şişli - İstanbul

Telefon/Faks: 0212 296 33 59

www.guldunyayayinlari.com

editor@guldunyayayinlari.com

Sertifika No: 30339

İçindekiler

HİNTÇE DANS EDEYİM Mİ?	9
AŞKI DİPNOTLARDA YAŞAMAK	15
ANTİKALAR	23
DİŞİ YARASA	31
BAKIŞ AÇISI	37
YEŞİL KRAVAT	45
YARI BEYAZ, YARI MOR	53
YERİN İÇİNDE KAÇ SANTİMETRE	59

HİNTÇE DANS EDEYİM Mİ?

Artık hiçbir şey hatırlamıyorum. Sigaranı üç parmağınla içeri doğru mu tutuyordun yoksa iki parmağınla dışarı doğru mu? Ancak kayınvaldemin evinde, raf üzerindeki fotoğrafta sigaranı nasıl tuttuğun belli. Bir taş üzerinde oturmuşsun; ağaçlar arasında. Çok sevdiğin kot pantolonun ve kareli gömleğini üzerinde. Kameraya gülümseyerek öyle dik dik bakıyorsun. Bu bir fotoğraf olmasaydı, her zamanki gibi bakışından anlam çıkarırdım. Belki de öyle değil. Belki de fotoğrafını çekerken, nehrin üzerindeki taşlarda geri adım atarken nehre düştüğüm an, tam o anda canın beni çekmişti.

Gün batımında, aşağı inip küçük süs havuzunun başında oturup da raftaki fotoğrafına bakınca benim de canım seni çeker. Çerçeveye de öyle oturmuşsun ki sanki ansızın dışarı fırlayacaksın. Çerçevenin üzerinde kayınvaldemin dudaklarının lekesi duruyor. Gerçi her gün nemli bezle çerçeveyi siliyor ama gene de alnındaki leke duruyor. Sanki annenin dudakları çerçevenin camına yapışmış.

Gün batımında kayınpederim çiçekleri sularken bir kere bile başını kaldırmıyor, benim havuza uzattığım bacaklarımı görmemek için. Sadece bir şeyler mırıldanıyor. Biliyorum, gelininin, süs havuzunun içinde bacaklarını balıklar gibi hareket ettirmesinden hoşlanmıyor. Ama elimde değil. Havuzun kenarında oturup suyun soğukluğunu hissettiğimde her şeyi unutuyorum. Her şeyi. Hata kayınvalidemin çay tepsisini getirip bahçenin köşesindeki sehpanın üzerine koyduğunu bile. Radyoyu pencere kenarına koyup sesini yükselttiğini ve öylece bırakıp gittiğini bile unutuyorum. Radyonun savaş marşı çaldığını ve sesinin beş ev uzağa kadar gittiğini ve kayınpederimin su hortumuyla, depo kenarında bırakılmış sardunyanın kurumuş yapraklarını tam bana

doğru yıkadığını ve yaprakların su arkının içinde yol aldıklarını unuttuyorum. Fotoğrafın rafta olmasını istemiyorum. Kayınvalidemin dudak izlerinin çerçevenin üzerinde olmasını da istemiyorum. Senin sesinin kulağımda olmasını istiyorum. Senin sesin aralıksız söylesin: “Bander Abbas^(*) mağazaları gibi kokuyorsun... Bander Abbas mağazaları gibi.”

Kayınvalidem ve kayınpederim sesini hiç duymuyorlar. Havuz kenarına oturup abdest almak için merdivenlerden aşağı indiğinde, ayak seslerini bile duymuyorlar. Çatıda oturup kuru ekmek vermek için güvercinleri çağırdığını bile duymuyorlar. Onların bakışları sadece kapıda ve kulakları sadece telefon zilindedir. Niye sesini duymuyorlar? Neden sesinin her zamankinden yüksek olduğunu anlamıyorlar? Niye o kahrolası radyoyu kapatmıyorlar?

Artık hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Hatta gidişini bile. Sadece sesin devamlı diyor ki: “Çabuk döneceğim... En kısa zaman da izin alıp döneceğim.”

Sırtındaki çantayla yatağın başucunda beklediğini görmek için yorganın altından başımı hiç çıkarmadım. Niye gidişini görmem için yorgan altından başımı çıkartmaya zorlamadın beni? Kayınpederimin başından Kur'an geçirip seni öptüğünü göreyim... Kayınvalidemi arkandan su dökerken göreyim. Bazen canım sıkıldığında mutfaktaki masaya oturup yıkanmamış bulaşıklara dalgın gözlerimi dikiyorum. O an gelip kendine bir çay doldurmanı ve karşıma oturup gözlerimin içine bakarak, “Bana kaşlarını çatma... Bana kaşlarını çatma,” demeni öyle çok istiyorum ki...

Kaşlarımı çatmıyorum. Kaşlarımı çatmıyorum. Abdest alıp pencere kenarında oturup avaz avaz Emmen yucibul^(**) okuyorum.

O gece uykudan uyandığımda nefes seslerin kulağımda olsun ve ellerin saçlarımı terlemiş alnımda itsin ve de ki: “Bander Abbas mağazaları gibi kokuyorsun... Bander Abbas mağazaları gibi.”

Artık hiçbir şey hatırlamıyorum. Cuma sabahları kalkmalıyım, sırt çantayı peynir ekmekle doldurup dışarı çıkmalıyım ve asla kayınva-

(*) *Bander Abbas*: İran körfezinde Dubai'den gelen kaçak malların satıldığı şehir.

İran-Irak savaşı sırasında burada önemli muharebeler oldu.

(**) Neml Suresi 62. Ayet.

lidemin mırıldanmalarına kulak vermemeliyim. Oraya gitmeliyim, o ağaçlar arasına ve aynı taş üstünde oturup hatırlamalıyım. Ben suya düşerken ne kadar güldüğünü hatırlamalıyım.

Nasıl kıyafetlerimi kurutmak için ateş yaktığını ve de beni battaniyeye sardığını, bir de sigara yaktığını ve dudaklarımın arasında koyduğunu ve “sadece bu defacık” dediğini hatırlamalıyım.

Şimdi kendim sigarayı yakıyorum. Senin gibi kibriti ayağımın iki parmağı arasına koyuyorum ve sol elle kibriti çekiyorum. Sonra da bacaklarımı nehre daldırıp balıklar gibi sallıyorum; ta ki suyun soğukluğu her şeyi hatıramdan silene kadar. Kayınpederimin karşısındaki duvara dikilip baktığında çayını nasıl yudumladığını unutmalıyım. Kayıvaldemin de nasıl sessizce dua okuduğunu unutmalıyım ki kapıyı açıp içere girdiğimde ağır bakışlarını hissetmeyim, “Hiç hoş değil... Hiç hoş değil,” diye mırıldanmalarını duymayım.

Ve senin sesin... “Boş ver... Boş ver,” derken.

Boş veriyorum. Hintçe dans kasetini koyuyorum ve soruyorum: “Hintçe dans edeyim mi? Hintçe dans edeyim mi?”

Senin sesin de “Evet... Evet,” desin.

Bunun üzerine kalkıyorum ve bıçağın ucuyla avcuma vuruyorum. Kan aktığında parmağımla alnımın ortasında bir işaret koyuyorum. Sonra parmağımı sol yanağıma koyup başımı yüz felci geçirmiş gibi sallıyorum. Ayak parmaklarımın üstünde kalkıp usulca odanın köşesine yaklaşıyorum. Orada döne döne saçlarımı uçuruyorum. Gene usulca odanın öbür köşesine geliyorum.

Dönüyorum... Dönüyorum... Parmağımı yanağıma koyuyorum ve başımı sallıyorum; ta ki o sıcak nefesini yanağımda hissedene kadar... Ve: “Bander Abbas mağazaları gibi kokuyorsun... Bander Abbas mağazaları gibi,” demeni.

“Senin sesin için dans ediyorum... Sesin için...”

Artık hiçbir şey hatırlamıyorum. Çantamı alıp da merdivenlerden aşağı inerken bana sürekli gitme diyen sesine kulak vermediğimi bile hatırlamıyorum.

Merdivenlerden aşağı inip süs havuz kenarında oturdum. Ayakbılarımı çıkartıp bacaklarımı suya sokup balıklar gibi sallamayı çok isterdim. Kayınpederim çiçekleri suluyordu. Sardunyanın kuru yaprak-

ları su yoluna gideceklerine tam bana doğru geliyorlardı. Radyo pencerede duruyordu ve savaş marşı beş ev ötesine kadar gidiyordu. Kayınvaldem turşu kavanozlarını bodrumun merdivenlerinde diziyordu. Sardunyanın kuru yapraklarının bana doğru gelmesini istemiyordum.

Kayınvaldemin bütün turşu kavanozlarını kırmak istiyordum. Bağırarak istiyordum. Ama hiçbir şey demedim. Kalktım ve kapıdan dışarı çıktım. Kayınvaldem ve kayınpederim gittiğimi görmek için bir kere bile başlarını kaldırmadılar. Senin pencere kenarında oturup ellerini havaya kaldırdığını ve avaz avaz Emmen yucibul... okuduğunu görmek için bile başlarını kaldırmadılar.

AŞKI DİPNOTLARDA YAŞAMAK

Bu hikâyede aşk yaşanıyor. Sanki bir adamotu sarmaşığının dalları gibi, ben, âşığım, birkaç film ve hikâye öylesine birbirimize sarılacağız ki ayırt edilmemiz mümkün olmayacak.

Alnıma ve şakaklarıma yapışmış kumral kısa saçlarım var. Kırk beş kiloyum, topuklu ayakkabılarla ancak 1.65 boyundayım. Azad Üniversitesi Edebiyat Bölümü mezunuyum. Okuldan sonra birkaç yıl evde oturdum, ta ki bir akrabamın bahçesinde sizde beder^(*) partisine katılara kadar. Orada âşığımla tanıştım. Âşığım mahmur bakışlı bir banka memuru. Çok uzun boylu ve cana yakın. Başka bir özelliği de yok, sadece sürekli bıyıklarıyla oynuyor. Âşığım bahçenin bir köşesinde çekici ve mahmur gözleriyle öylece bana bakıyor. Bense hoppa bir mahcubiyetle başımı öne eğip uzaklaşıyorum. Âşığım peşimden geliyor ve bana bir kadeh uzatıyor. Kadehi âşığımdan alırken bir an göz göze geliyoruz. Âşığım usulca elimi kendisine doğru çekiyor ve kadehimi şarap gibi bir şeyle dolduruyor.

Hikâyenin bu bölümünü daha iyi anlamak için, Hafız Divanı'nın Muhammet Tecvidi, Doktor Gasem Gani ve Alim Gazvini'nin düzenlediği, 23'üncü baskısının, 23'üncü sayfasındaki minyatüre bakınız. Minyatürdeki erkek yalvaran bakışlarla minyatürdeki kadının eteğini tutmuş ve şarap kadehini ona uzatmıştır. O sırada kadın ters yöne doğru eğilmiş ve bakışlarını mümkün olan en uzak yere dikmiştir. Ancak bütün bunlara rağmen eteğinin altından gizli bir arzusunun yayıldığı aşikârdır.

(*) *Sizde Beder*: İranlıların yeni yılı "Nevruz". Baharın başlangıcı olarak 21 Mart'ta kutlanır. Birinci ayın 13. günü resmi tatildir ve inançlara göre kötü talihi uzaklaştırmak için herkes evinden çıkıp, doğada ve yeşillik alanlarda toplanıp kutlama yapar.

Bu gizli arzu, yan gözle bakmasından da anlaşılabilir. Kadın yıllarca bu anı beklemiş gibi görünmektedir ve şimdi nihayet hoppalık fırsatı bulduğunda, pembeleşen yanaklarına rağmen, soğuk ve umursamaz görünmeye çalışmaktadır. Ancak minyatürdeki erkek bunları hiç umursamıyor ve alnına düşmüş saçları ve dik bakışlarıyla kadına bakıyor. Minyatürdeki erkek sadece sevgilisine kavuşmayı düşünüyor ve resminin tarihe aptal bir görüntü olarak geçmesini hiç umursamıyor.

Ben ve âşığım kiraladığımız Hafız Sokağı'ndaki 40 metrekairelik apartman dairesindeyiz, televizyonun karşısına oturduk ve İmdat Helikopter dizisini seyrediyoruz. Ben dizinin en heyecanlı yerinde kalkıyorum, yatak odasına gidiyorum ve kırmızı bir sabahlık giyip televizyonun önünde durup saçlarımı tarıyorum; âşığımın şikayetleri karşısında, ona baştan çıkartıcı bir bakış fırlatıyorum. O gülümsüyor ama hâlâ diziye takip etmeye çalışıyor. Televizyonun fişini çekiyorum.

Hikâyenin bu bölümünü daha iyi anlamak için, Graham Green'in Sakin Amerikalı adlı kitabının Ezetolah Foladvand tarafından çevrilmiş, Harezmi Yayınevi tarafından yayımlanmış, birinci baskısının, Pyle'in tecrübeli İngiliz gazeteci Fowler'a, "Biri size bugüne kadar yaşadığınız en derin cinsel tecrübenizi sorsaydı ne cevap verirdiniz?" sorusunu yönelttiği 143. sayfasına bakınız. Ve Fowler genç ve sakin Amerikalıya şu yanıtı veriyor: "Bir sabah erkenden yatakta uzanmıştım ve kırmızı sabahlık giymiş ve saçlarını tarayan bir kadını seyrediyordum. "

O anda akil İngiliz adamın bütün erotik duyuları bu sahneye odaklanmıştı. Muhtemelen hiçbir kadınla yaşamadığı bir sahne; ancak o anda kulede iki Vietnamlı asker ve o sakin Amerikalıyla Vietkongların saldırısından korkarak vahşeti içinde sabahlarken yorgun ve perişan aktındaki tek görüntü buydu. Büyük bir ihtimalle Fowler o anda başka hiçbir sevgilisini düşünmüyordu; ne o güzel Vietnamlı anka kuşu Phuong ne de İngiliz sevgilisi... O görüntü İngiliz adamın yaşadığı bütün aşk anlarının toplamıydı.

Ben ve âşığım sahildeki bir kafede oturmuşuz ve kapuçinolarımızı yudumluyoruz. Âşığım, sıcak hava ve nemle bedenine yapışan be-

yaz bir tişört giymiş. Benimse üzerimde açık yeşil renkli bir manto var, yakasına büyük bir manolya takmışım. Göğsümdeki manolyanın kokusu fincanımdaki kapuçının aroması ve denizin nemli kokusuyla karışıp başımı döndürüyor. Parmaklarımı şakaklarıma koyup derin bir nefes alıyorum. Âşığım endişeli gözlerle bana bakıyor. Genç çocuk ve kızın boğulma macerasını bana bir kere daha anlatmasını istiyorum. O da aynı macerayı dünden beri beş kere anlattığını ve artık sıkıldığını söylüyor.

Hikâyenin bu bölümünü daha iyi anlamak için, Marguerite Duras'ın Moderato Cantabile'sinin, Reza Seyed Hosseyni tarafından çevrilip, Zaman Yayınevi tarafından 1973'te yayımlanan birinci baskısının, Anne Desbaresdes'in dekolte elbisesi ve göğsüne taktığı manolyayla gergin bir halde partideki yemek masasını terk edip Chauvin ile bir kadeh daha şarap içmek ve ondan son kez kadın ve genç adamın hikâyesini dinlemek için limandaki kafeye gittiği 89. sayfasına bakın. Anne Desbaresdes ilk kez şarap ve manolya çiçeğinin sihirli gücünü ve aynı zamanda ikisinin arasındaki inanılmaz ve inkâr edilemez benzerliği keşfediyor. Anne Desbaresdes manolya kokusunu başta insana çok masum geldiğini fark eder, tıpkı biraz şarap içmek gibi ama biraz zaman geçtikten sonra çiçeğin kokusu zihnin tümünü etkisine alır, öyle ki hiçbir düşünce ve duyguya yer bırakmaz. Ve tam o anda Anne Desbaresdes'in hissettiği tam budur: şarap ve manolya kokusundan sarhoş olmuş haldedir ve aşktan başka hiçbir şey düşünemez. O anda aşk manolya kokusu gibi tüm zihnini doldurmuştur ve tabii onun kadar güçlü bir sıkıntı ansızın onu ele geçirmiştir.

Ben ve âşığım aynı 40 metrekairelik apartman dairesindeyiz. Âşığım göğsünde buz dolu bir bardak ve dudaklarında bir sigarayla kanepede uzanmış. Tavana bakıyor ve benim sorularıma kısa ve anlamsız cevaplar veriyor. Ben de koltukta oturup bacaklarımı kolçaktan uzatmış öfkeyle hırsla *Art&Decoration* dergisine bakıyorum. Âşığıma sigarasının külünü yere atmamasını söylüyorum. O hiç cevap vermeden tavana bakarak sigarasının külünü yere atmaya devam ediyor. Ayağa kalkıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup başında dikiliyorum ve ona

öfkeyle bakıyorum. Âşığım tavana bakarken kıs kıs gülüyor. Bağırarak artık ondan bıktığımı ve ondan da, sürekli elinde olan bardaktan da iğrendiğimi söylüyorum. Âşığım da anlaşılmaz bir şeyler mırılda-narak kalkıp pantolonunu giyiyor ve kemerini bağlıyor. Ben de kapıda durup yolunu kesiyorum ve artık bu işe bir son vermesini ve Amerikan filmlerindeki sevgililerinden bıkmış kahraman rolünden vazgeç-mesini istiyorum. O da beni bir kenara itiyor ve kapıyı çarpıp gidiyor.

Hikâyenin bu bölümünü daha iyi anlamak için, asla mutlu sonlu Amerikan filmlerine bakmayınız. Çünkü ben Jane Fonda ya da Julia Roberts gibi âşığımın peşinden gidip onu bir parkta ve yakın bir kafe-de bulup eve dönmesini istemiyorum. Âşığım gidince Richard Strauss'un Salome operasının CD'sini çalıyorum ve kanepeye uzanıp Oscar Wild'in Salome'sini elime alıyorum ve Herodias Salome'den o özel gecenin hatı-rına dans etmesini istediğinde ben de Yedi Tül dansına başlıyorum. Ve sonunda Salome Yahya'nın kesilmiş başını kucığına alıp sağken dokun-maya çekindiği dudaklarını öptüğünde ben de âşığımın çerçevedeki res-mini televizyonun üstünden alıp dudaklarını öpüyorum. Benim o anki intikamcı ve sadist duygularım Salome'nin Yahya'ya karşı hissettiklerin-den az değil.

Ben ve âşığım küvette uzanmışız ve vücudumuzu küvetin hafif sı-caklığına teslim etmiş sigaralarımızı içiyoruz. Âşığım sürekli konuşu-yor ve bense ifadesiz bir gülümseme ve daha da ifadesiz bir sesle ce-vaplar veriyorum.

Gözlerimi kapatıp birkaç saat önce olanları hayal ediyorum, Âşığım o anda benim neler düşündüğümü bilseydi neler olacağını dü-şünüyorum. Hayali bile beni dehşete düşürüyor. Âşığım küvetten çık-mam gerektiğini yoksa üşüyeceğimi söylüyor.

Hikâyenin bu bölümünü daha iyi anlamak için, Adrian Lyne'in yö-nettiği Sadakatsiz filmindeki kadının küvette yatarken birden göbeğin-deki yazıyı fark ettiği sahneye bakınız. Kendisi uyurken dostunun gö-beğine yazdığı yazı. Bu kocasıyla ilişkisini oluşturma süreci içindeki en önemli an. O ana kadar her şey bir kaçamak hatta şakaydı ama banyo

süngerini eline alıp bir okun saplandığı kalbi silmeye başladığında gizenin sihirli gücünü farkeder. Artık oyunun farklı bir aşamasına geçmiştir. Ondan önce bir sarhoşluk ya da kendinden geçme anında kocasına her şeyi itiraf edebilirdi. Ancak o andan itibaren ihanetin heyecanındaki zevki anladı ve bu sürekli oyunu git gide daha tehlikeli hale getirmesine yol açıyor.

Ben ve âşığım kol kola bir partiden dönüyoruz. Benim üzerimde yakası açık bir elbise var ve âşığım her zamanki gibi kot pantolon ve tişört giymiş. Yüksek sesle onun şarkısını söylüyoruz. Bazen sendeleyerek birbirimizin kolunu yakalıyor, bazen de kıkırdıyoruz. Âşığım, şarkıdaki “canım” kelimesine her geldiğinde ciddi bir yüzle kaşlarını çatıyor ve parmağını bana doğru sallayarak bana sesleniyor. Ben de bir oktav yüksek bir sesle ona eşlik ediyorum.

Hikâyenin bu bölümünü daha iyi anlamak için, Elizabeth Taylor ve Richard Burton’ın duygularını, eğer dikkat etmezlerse kolaylıkla küfürleşmeye dönebilecek şakalarla saklamaya çalıştıkları ve unutkanlığın yardımlarına yettiği Virginia Woolf’tan Kim Korkar? filmine bakınız. Unutkanlık, geçmiş hatıraların şekil değiştirmesine yardımcı olurken bazen yaralı duyguların ve zihnin yardımına koşar. Bir evladın kaybedilmesi, hiç açıkça belli olmamış ama inkâr edilmemiş bir ihanetin getirdiği kayıp duygusunu onarabilir.

Ben ve âşığım dairemizdeyiz ve bunalımlı bir havada sigara içiyoruz. Ben yorgun bir halde kanepede uzanmış sigaramı içiyorum ve o da bunalmış bir halde şöminenin önüne uzanmış sigarasını içiyor. Bunalım bir sarmaşık gibi elimize ayağımıza dolanmış. Birimizin öbürünü terk etmesini öneriyorum çünkü böyle durumlarda âşıklardan biri öbürünü terk etmesi olağandır. Âşığım yana dönüp, hiç sokaklarda başıboş gezme havasında olmadığını ve eğer bıktıysam onu terk edebileceğimi söylüyor. Ben de âşığımın genelde terk edenin erkekler olduğunu hatırlatıyorum. Ancak âşığım bunu kabul etmiyor ve benim tüm ısrarlarıma rağmen sadece sarhoş gözlerle bana bakıyor. Ben de âşığımın artık böyle bunalımlı sigara içmekten ve onun içmesini

den bunaldığımı söylüyorum. Âşığım da sigarasını tüttürmeye devam ederek, bunalımı hiçbir şeyin sigara kadar iyi ifade etmediğini söylüyor. Kızgınlıktan üst dudağım titrerken yatak odasına geçiyorum ve Chopin'in *B-minör Sonatı*'nın CD'sini koyup yatakta uzanıyor ve önemsiz mevzular düşünüyorum.

Eğer Wim Wenders'in *Paris, Texas* filmini, öyküdeki çiftin canının sıkıldığı birkaç sekans öncesinde başlatsaydı, bu filme bakabilirdiniz. Ancak bu durumda arp notalarının Majorca adasındaki durgun yağmur sesleri ve Chopin'in üzüntüsünü hatırlattığı *B-flat minör Sonatı*'na bakmanız daha iyi olur, Chopin, 16. yüzyılda kayalar üzerine inşa edilmiş o villasında piyanosunun başına oturup bu sonatın sıkıntılı ve yıkıcı notalarını yazdığında tek bir şey düşünüyordu: Melâl. Aşk melâli. Uzun bir aşk döneminden sonra, ihanetler, boşverişler, unutkanlıklar, kavgalar, sarhoşluk ve kendinden geçmelerden sonra insanı saran ve o ve insana Chopin gibi, durgun yağmurun ve dalgaların kayalara çarpmasının sesini dinleyerek George Sand'ın huysuzluklarına rağmen, içindeki yıkıcı fırtınanın heyecanını taşıyan hüzünlü notaları yazmaktan başka çare bırakmayan, o kaçınılmaz melâl... Gerçi inanıyorum ki, Chopin ve George Sand, ilişkileri o dayanılmaz sıkıntıyla son bulmadan önce Majorca yerine Van Gogh'un o güzel *Ayçiçekleri*'ni resmettiği Arles'a birbirlerini öldürecek kadar mecnun olur ya da Van Gogh'un kendi kulağını kesmesi gibi birinden biri kendini sakatlar veya keserdi.

ANTİKALAR

Kızıl saçlarını kanepenin üzerinde yaymış, kolunu gözlerinin üstünde koymuştu. Koyu pembe ruju ve gece kıyafetine benzeyen limon sarısı saten geceliğiyle hiçbir şeyi önemsemediğini göstermeye çalışıyor ancak onu düşünüyordu. Tıpkı her gece olduğu gibi, tam saat sekizde duşunu almıştı, uyku hapını yutmuş ve onu görmek için kanepeye uzanmıştı ve sen de öylesine oturup dik dik önüne bakıyordun.

Birkaç dakika sonra uykuya daldığında rüyasındaki siyahi adam onu sarayında bekliyordu; ipek halıların üzerinde oturmuş ve altın simli minderlere sırtını yaslamış. Tam karşısına oturmuş, şarap kadehini elinden alıp çekici vücuduna giydiği saten geceliğiyle hareket eder ve... Hiç kabul etmemeliydin. Belki de onun suçuydu. Eğer seni Zarrab Hane Sokağı'ndaki eski evi satıp da dağın başında lüks bir daire almaya zorlamasaydı; eğer yer için bu gri seramikleri seçmeseydi; eğer turkuaz kanepeyi pencerenin yanına koymasaydı; eğer bu evin duvarları bu kadar beyaz olmasaydı, asla o rüyayı görmezdin.

Eski bir şehrin ara sokaklarında nereye gideceğini bilmeden yürüyorsun. Sahil kenarında küçük bir kasabaya gelen bir turist gibi, sanki şehrin bütün köşelerini dolaşmak için haftalarca zamanın varmışçasına tezgâhlar arasında rahatça dolaşıyorsun ve mağazaların zeminindeki iç içe geçmiş geometrik mukarneslere^(*) dalıyorsun. Eski kitaplarda gördüğün şehirlere benziyor ama hangi kitap olduğunu hatırlamıyorsun. Kibar erkekler başlarında çiçek işlemeli takkeler ve ince bıyıklarıyla tezgâhlarında oturmuş Arap ve İbrani şivesine benzer garip bir dille konuşuyorlar. Senin gibi yayalar da geçiyor ama sanki birbiri-

(*) *Mukarnes*: İslam sanatında mimari yapılarda görülen geometrik bir bezeme çeşidi.

ni görmüyorlar. Sen umursamadan tezgâhlar arasından yürüyorsun ve eşyaları karıştırıyorsun; tütsü ve baharat kokusuna karışmış altın simli kumaşlar gözünün önünden geçerken birden yakınlardan garip bir şeyin seni çağırdığını hissediyorsun. Sandal ağacından, alnında bir akik taşı bulunan bir fil heykeli. Fil üzgün üzgün sana bakıyor. Satıcı üzerinde kertenkele resmi olan bir metal para karşılığında onu sana satıyor. Cebinde bulunan tek para ki nereden geldiğini de bilmiyorsun.

Ahşap fili oteldeki odana götürüp yatağın başucundaki masaya koyuyorsun. Yataкта uzanırken birden bire uyanıyorsun.

Yanında çarşafı vücuduna sarmış halde uzanmış. Gördüğün rüyanın etkisindesin. Bir sigara alıp yakıyorsun ve yatağın karşısındaki duvara asılı soyut resme dalıyorsun. Ona anlatmamalıydın ama anlattın. Ona seslenmedin çünkü dinlediğini biliyordun. Olanları ona en ince detaylarıyla anlattın.

Dönüp kollarını başının altına koyuyor. Eline sigarayı alıp ahşap filin gerçek sandal ağacından mı yapıldığını ve akik taşının kaç kırat olduğunu soruyor. Sen de bilmediğini söylüyorsun. Resmen heykele hayran olmuş. Yataktan çıkıyor, tek hareketle geceliği üzerinden çıkarıp banyoya giriyor. Davranışlarında kendine has bir yumuşaklık ve hafiflik var. Garip bir coşku içinde. Kahvaltını yapıp işine gidiyorsun. Geceleyin heykelin değerinin en az 300 bin Toman^(*) olduğunu söylüyor. Gündüz ahşap filin fiyatını öğrenmek için Manoçehri Sokağı'ndaki^(**) bütün antikacıları dolaşmış. Seni tek bir kertenkele resimli metal para karşılığında böyle bir heykele sahip olduğun için tebrik ediyor ve bu olayı kutlamak için akşam yemeğine Çin restoranına gitmenizi öneriyor.

Yemeği kırmızı fenerler altında yiyorsunuz. Gözleri lacivert başörtüsüyle her zamankinden daha çok parlıyor. Koyu pembe dudak kalemi bozulmasın diye karidesleri yavaşça ağzına atıyor ve sürekli antika pazarında gördüğü antikalarından söz ediyor, sen de dudaklarının açılıp kapanmasına ve aya benzeyen yüzüne dalmışsın ve Zarrab Hané'deki evi düşünüyorsun; yerdeki kehribar renkli taşlar ve amcandan sana miras kalmış ahşap işlemeli mobilyalar.

(*) *Toman*: İran'da halk arasında konuşmalarında kullanılan para birimidir. Resmi para birimi Riyal'dir.

(**) *Manoçehri*: Tahran'da antikacı dükkânlarının bulunduğu eski bir semtin adı.

Gene aynı eski çarşı. Aynı kokular ve garip ve esrarengiz sesler, aynı ince bıyıklı satıcılar ve gene seni çağıran o ses, bu kez bronz bir lambadan geliyor. Yeşil ve kırmızı taşlarla bezeli Alaadin'in Lambası'na benzeyen bir lambadan. Gene üzerinde tek bir kertenkele resmi olan metal para karşılığında.

Sabah uyanmadan önce yanına oturmuş; elinde portakal suyu. Uykunu soruyor ve sen de bronz lambayı anlatıyorsun, o da alnına bir öpücük koyarak tekrar neşeyle giyinip çıkıyor.

Gece sevinçle sana sarılıyor ve aynı gün aldığı kitaptaki sihirli lambanın resmini gösteriyor ve şehrin bütün antikacılarını dolaşıp sadece bronz lambaya benzer bir fotoğraf bulduğunu onun da ünlü bir müzede olduğunu ve ona paha biçemediklerini anlatıyor.

Bu gecenin hatırına akşam yemeğinizi balkonda yiyorsunuz; kasmıpatıların rayihası, kafur kokulu mumlar ve çıplak omzumda dalgalı saçlarımın arasında sen artık Zarrab Hane'deki evin eski süslemeli sıvalarını ve renkli camlı ahşap kapılarını düşünmüyorsun.

Gene de aynı eski çarşı, aynı kokular ve garip ve esrarengiz sesler ve gene de seni çağıran o ses, tek bir kertenkele resimli metal para karşılığında gümüş işlemeli eski altıpatları alıyorsun. Altıpatları oteldeki odana götürüp yatağın üstüne asıyorsun ve erkenden uykuya dalıyorsun.

Sabah her zamankinden geç kalkıyorsun. Giyinmiş ve gitmeye hazır duruyor. Kahve fincanını sana verip aceleyle altıpatların detaylarını sorup not defterine yazıyor, yanağını öperek gidiyor. Gece gümüş işlemeli altıpatların ince detaylarını bir daha soruyor sana; sonunda çocukça bir sevinçle boynuna sarılarak altıpatların Şah I. Abbas'a ait olduğunu ve yetmiş yıl önce Hindistan'da bir müzeden çalındığını ve herkesin onu aradığına emin olduğunu söylüyor.

O da, antikayı tek bir kertenkele resimli metal para karşılığında alabildiğin için kutluyor. Yanaklarını ellerinin arasında tutup her zamankiden daha çok parlayan gözlerine bakıyorsun.

Ertesi gece senin yanında olmak istediğini ve bütün o eşyaları yakından görüp dokunmak istediğini söylüyor. İkinciz de uyku hapi içip başınızı yastığa koyup aynı anda uyuyorsunuz.

Aynı eski çarşıdasın ama o yok. Saatlerce tezgâhlar arasında dolaşıyorsun; altın simli kumaşları, antika eşyaları karıştırıyorsun ancak

onu bulamıyorsun ve hiçbir ses de seni çağırıyor. Birkaç ay içinde aldığı antikalarla dolu otel odana dönüyorsun.

Kertenkele resimli metal parayı cebinden çıkarıp yatağın yanında ki çekmecenin üstüne, bronz buda heykeli ve mine işlemeli vazoun yanına koyup uykuya dalıyorsun.

Sabah huysuz huysuz yanından kalkıp hiç konuşmadan banyoya giriyor. Kahvaltıda onu yüzüstü bıraktığından ve saatlerce çarşıda seni beklediğinden yakınıyor. Ona belki senin uykundaki aynı çarşıya gitmediğini söylüyorsun ancak aynı çarşı olduğundan emin ve senin eşyalara bakmakla meşgul olup onu unuttuğunu düşünüyor.

Gece usulca ellerini beline sarıyorsun ve bakır saçlarını öpüp kulağına bir şeyler fısıldıyorsun. Birlikte uyuyorsunuz. Aynı anda.

Aynı eski çarşı ve aynı baş döndüren kokular. Saatlerce çarşıda dolaşıyorsun ve bütün tezgâhlara göz atıyorsun. Ama gene de ondan bir eser yok. Onun başka bir uykuda ve başka bir çarşıda olduğuna emin olmak üzereyken aniden uzaklarda gölgesini görüyorsun. Üzerinde aynı limon sarısı gecelik ve siyahi bir adamın kolunu tutmuş.

Sabah ondan erken uyanıyorsun. Yüzünde garip bir tebessümle kollarını başının üstündeki dağınık saçlarına dolamış. Uyanıyor ve hiç konuşmadan banyoya giriyor. Sen daha yataktasın ve sigaranı içerken bornozuyla yatağın kenarına oturup senin uykularına girmek fikrinin çok aptalca olduğunu söylüyor, ayrıca da birinin bir başkasının rüyasına girmesinin imkânsız olduğunu düşünüyor ve senin cevabını beklemekten giyinip çıkıyor.

Gece yanına uzanıyorsun, belini sarmadan ve saçlarını okşamadan uykuya dalıyorsunuz.

Gene aynı eski çarşı. Ama bu sefer bir duvarın arkasına saklanmışsın. Gene siyahi adamın kolunda gülerek çarşığı dolaşıyor. Siyahi adam gururla yanında yürüyor ve arada sırada ona işaret ederek bir şeyler gösteriyor. O da başını sallıyor ve onun peşindeki birkaç kibar adam söz konusu eşyayı alıp tahtırevana koyup yollarına devam ediyor. Sen de oteldeki odana dönüyorsun ve antika eşyaların arasında uyuyorsun.

Sabah ona hiçbir şey söylemiyorsun. O da hiçbir şey söylemeden, kahvaltı yapmadan giyinip çıkıyor. Kararını verdin. İşe gitmiyorsun.

Geç vakte kadar dönmeyeceğini biliyorsun. Uyku hapı kutunu açıp kahvaltınla birlikte beş tane birden içiyorsun, yarım saat sonra göz kapakların ağırlaşıyor, kanepeye uzanıp uykuya dalıyorsun.

Gece vakti ve tezgâhların çoğu kapalı. Yoldan geçenlere siyahi adamın adresini soruyorsun. Hint sadularına^(*) benzeyen bir adam vücut diliyle adresi sana söylüyor.

Evi bin bir gece masallarındaki padişahın sarayına benziyor; renkli şişeler, ipek halılar, ayna işlemeli mukarnesleriyle. Mermer ve bronz heykeller, mine işlemeli tablolar ve çömlekler, hepsi duvardaki nişlerde yerlerini almış. Üst kattaki bir odadan müzik sesi geliyor. Yuvarlak merdivenlerden yukarıya çıkıyorsun ve onu odanın en başında ipek halı üzerinde oturmuş ve altın simli minderlere sırtını yaslanmış halde görüyorsun. Sağında ud çalan bir kadın ve solunda arp çalan diğer kadın odanın köşesindeler. Ellerin göğsünde kocaman gözlerinin dehşet verici beyazlığına dalıyorsun. Bir an göz göze geliyorsunuz. Başıyla işaret edip müzik çalanları dışarı yolluyor. Karşısında oturup sana ikram ettiği şarap kadehini elinden alıyorsun.

Yüzüne yayılan bir gülümsemeyle usulca şarabı yudumlarken neden onun ziyaretine geldiğini bildiğini söylüyor. Eşinin çok tatlı ve antika eşyalarla ilgili geniş bilgileri olan bir kadın olduğunu söylüyor ve onunla tanıştığından beri her gün şehrin ara sokaklarında yürüyüp antika eşyalar almaktan zevk aldığını anlatıyor.

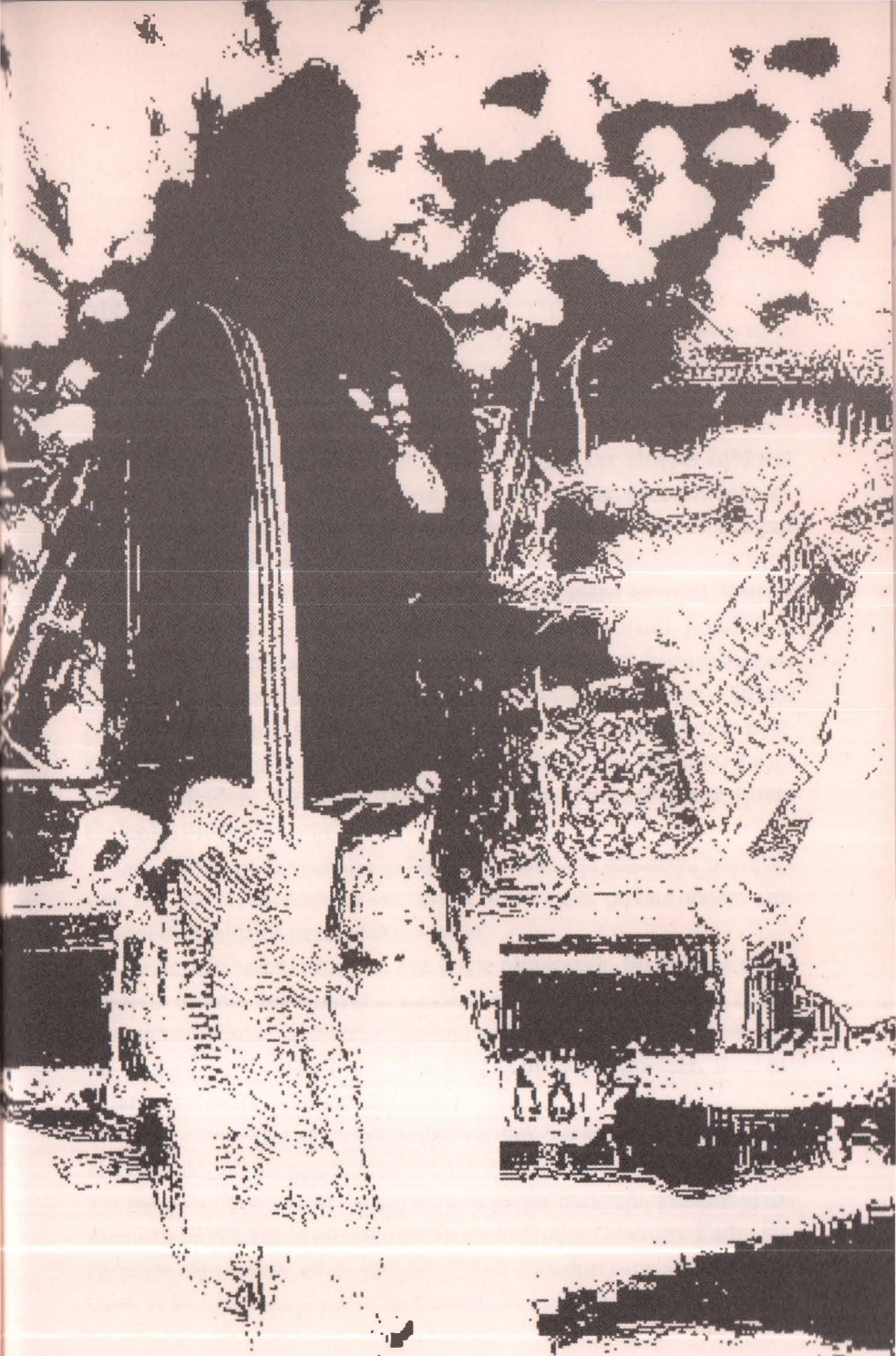
Saygılı bir erkek ve dostça davranıyor. Seni sarayın başka odalarını görmeye davet ediyor. Birlikte iç içe koridorları dolaşıyorsunuz, sürekli değişik eşyaların önünde durup onlarla ilgili açıklamalar yapıyor. Hangi devre ait olduğunu ve nasıl sahiplendiğini anlatıyor. Güney Afrika'da fabrika sahibi olduğunu ancak senelerce rüyalarında bu eski şehre gelip antika almaya bağımlı olduğunu anlatıyor. Sonunda artık senin eşinin rüyalarına girmemeyi tek bir şartla kabul etmeye hazır olduğunu söylüyor; geçen aylarda aldığın bütün antikaları ona geri vermen şartıyla. Yıllardır fil heykelinin ve bronz lambanın peşinde olduğunu anlatıyor ve onlar olmadan kıymetli koleksiyonunun ne kadar eksik olduğunu söylüyor. Düşünmen gerektiğini söylüyorsun. Misa-

^(*) Sadu: Dünyevi meselelerden elini eteğini çekmiş, sadece yoga ile uğraşan kişi.

firpervergiliğine teŝekkür edip oteldeki odana dönüyorsun. Yatağı uzanıp bir sigara yakıyorsun. Mine tablolar ve mermer ve bronz heykeller etrafını sarmışlar. Ahşap fil hâlâ üzgün üzgün sana bakıyor ve Şah Abbas'ın gümüş işlemeli altıpatları parlıyor. Eşinin bakır saçlarını hatırlıyorsun, lacivert başörtüsüyle parlayan gözleri, evinin zeminindeki gri döşemelik seramikleri ve beyaz duvarları düşünüyorsun ve Zarrab Hane'deki ev aklına geliyor. Küçük renkli camları, yerdeki kehribar renkli taşları, annenin el yapımı dantellerini hatırlıyorsun. Kararını verip uyuyorsun.

Çoktandır birlikte akşam yemeğı yemediniz. İşten döndüğünde akşam yemeğıyle birlikte uyku haplarını içmiş ve kanepede uzanıp kollarını başına sarmış ve uyumuştur. Yüzünde her zaman aynı garip tebessüm. Akşam yemeğini yalnız başına ve yemek masasının karşısındaki soyut resme dalmışken yiyip uyuyorsun.

Aynı eski çarşıda her gece onu Afrikalı fabrikatör siyahi adamla kol kola tezgâhları dolaşıp antika alırken görüyorsun. Bakmamaya çaba gösteriyorsun. O da aynısını yapıyor.

DIŞI YARASA

Bu öyküde bir cinayet işleniyor. Ama öykünün bir cinayet hikâyesi olacağını da zannetme. Hayır, öyle değil. Bu öyküde, önümüzdeki satırlar arasında, bir cinayet gerçekleşecek ve senin görevin okuduğun zaman katili kaybetmektir.

Gözlerinin önünde bir cinayetin gerçekleşmesine hazır ol. Korkuyu ve ıstırabı en uç noktaya kadar hissetmeni istiyorum. Şimdi ben bir katil, bir maktul ve bir detektif yaratıyorum. Hepsi de vücudumun bir parçasıdır. Şimdiden belirteyim ki sakın detektifin cinayetin sırrını çözeceği konusunda ümitlenme çünkü katil benim. Ayrıca başka polisiye öykülerdeki gibi çift zamanlı olaylar bekleme. Sen her zaman şöyle şeyler okudun: “Gece saat 11:30’da Yosef Abad’ın beşinci sokağında bir kadın öldürülmüştür.”

Sen olayın en heyecanlı anı bittiğinde hikâyeyi okumaya başlıyorsun. Bir cinayet işlenmiş ve sen de kör bir fare gibi çaresiz olaylar zincirindeki detektifin peşine takılıyorsun.

Hayır, için rahat olsun, bu kez böyle olmayacak. Bu öyküde senin gözlerin önünde bir cinayet gerçekleşecek. Sana söz veriyorum öykünün sonuna kadar satırlardan gözünü ayıramayacaksın. Hatta ıstıraptan hıçkırığa da tutulabilirsin. Sen de bana bir söz vermelisin. Beni satırlar arasında kaybetmeye söz ver.

Yarın akşam saat altı sıralarında, Narmek Sokağı’nın çevresinde lacivert renkli bir Peugeot otomobil yavaş adımlarla yürüyen bir erkeğin yanında duracak. Arabanın sürücüsü ağır makyajlı, yüzünü gizlemek için büyük güneş gözlüğü takan bir kadındır. O benim. Kadın yürümekte olan erkeğe adres soracak. Erkek arabanın camına doğru eğilecek ve kadına yolu gösterecek. Bu anda kadının koyu gözlüğünün ar-

kasında ateş gibi bir şey alevlenecek ve zayıflık duygusu tıpkı bir uyuşturucu gibi adamın damarlarında akmaya başlayacak.

Kadın kendini aptal gibi göstererek adresi anlayamadığını söyleyecek. Erkek de kadına yolu göstermek için arabaya binecek. O, maktul, yarın akşam saat altı sıralarında Narmek Sokağı'nın çevresinde yürümekte olan herhangi bir erkek olacak.

Yarım saat sonra ben ve maktul şehrin dışına doğru Abali Caddesi'nde hareket ediyoruz. Maktulüm kot pantolon ve kareli keten gömlek giymiş. Benim dudaklarımda gizemli, ondaysa şaşkın bir gülüş var. Maktulüm sürekli konuşuyor; işinden, evinden, sevdiği spor-dan, beğendiği müzikten... Ve bana da aptalca sorular soruyor. Ben cevap vermek yerine sadece gülümsüyorum ve o daha da şaşıyor.

Bu sırada usulca elimi koltuğun arkasına sokup oradan aldığım şırıngayı boynunun kaslarına sokuyorum; tıpkı bir "dişi yarasa" gibi. Lacivert renkli Peugeot araba yarım saat kadar yola devam edecek. Maktulle konuşmak kesinlikle çok zevkli. Zehirli şırınga adamı taştan bir heykel haline getirecek. Maktul saf gülümsemesi ve mutlu bakışlarıyla önüne bakacak ve ben de ona dertlerimi anlatacağım. O da sakın sakın beni dinleyecek. O dünyanın en iyi dinleyicisi olacak. Güzel manzaralı ara sokağa döndüğüm zaman herhalde güneş batmak üzere olacak. Muhtemelen Abali Caddesi'nde bir ara sokak olmalı ki sonu metruk bir konserve fabrikası ile bitecek. Ağaçlarla dolu bir ara sokak, ak kavak ağaçları olmalı. "Ne güzel bir hava," diyeceğim ve hoş kokulu nemli yaz havasını ciğerime çekeceğim. Bu havanın sadece bana ait olduğunu bilmek çok zevkli olmalı. Yanımdaki hiçbir şekilde havayı içine çeke-meyecek. Şehrin çevresinde bir cesetle dolaşmak keyifli olacak. Söyleyeceğim her cümle karşısında ayrı saf gülümsemesiyle karşılık verecek, sanki hep söylediğim en son cümle için gülümseyecek. Hiçbir dinleyici ölü bir dinleyiciden daha iyi olamaz; özellikle böyle gülümsüyorsa...

Arabayı kenara çekilip ak kavak ağacın gölgesinde duruyorum. Arabadan iniyorum. Müthiş bir hava! Ona el sallayarak, "Neden inmiyorsun?" diyorum. Arabanın kapısını açıyorum. Taştan bir heykel gibi arabadan dışarı düşüyor. Oturmuş vaziyette yana doğru düşüyor.

Maktulüm çok ağır, biraz zorlanarak onu kapıya yaslayacağım. O zaman ben de karşısında bir taşın üstüne oturacağım. Eğer unutm-

yıp çay termosunu da yanıma alırsam birlikte çay içebiliriz. Sonrasında tekrar konuşacağız. Erkekler benim dediklerimi hiçbir zaman dinlemez ancak bunun gibi ölmüşse. Biriyle konuştuğumda, karşımdakinin gözlerime sabit bakışlarla, doğrudan ve kımıldamadan bakmasını istiyorum. Kadınlar genellikle bunu rahatlıkla yapıyor ancak erkekler gözlerini kaçırıyor. Önemli bir cümlenin ortasında ya başka bir şeye dalıyorlar ya da bakışlarıyla sigara paketlerini arıyorlar. Bu durumda konuşmaya devam etmem hemen hemen imkânsız oluyor. Ancak bu adam güzel ve saf bir gülüşle doğrudan gözlerime bakıyor. Bütünüyle dediklerimi dinlediğinden eminim. O dünyanın en iyi dinleyicisidir. Böyle bir yaz akşamında benzersiz gülüşüyle taştan maktulümle dertleşmek kadar zevkli bir şey olamaz.

Yarın maktulüme rahat olmasını söyleyeceğim. Detektif kesinlikle beni bulamaz. Çünkü ben bir yazar-katilim ve biraz sonra yok olacağım. Dedektif her ne kadar zeki olsa da benim kim olduğunu tahmin edemez, bunun nedeni benim dokunulmazlığımdır. Bu öyküde hiçbir zaman ne katilin ne de maktulün başına hiçbir şey gelmez. Sen tesadüfi ve çaresiz maktulüm, için rahat olsun, burada huzurla oturup dediklerimi dinleyebilirsin. Detektif de üzerinde yağmurluk, koca göbeği ve fötr şapkası ile katil-yazarın tesadüfi maktulunu sonsuza kadar arasın.

Canım sonsuza kadar orada oturup heykel adamımla konuşmak istiyor. Yarın ona meydanda rahat ve özgürce yürüme şeklinden hoşlandığımı söyleyeceğim ve düşüncesizliğinin beni onu arabaya bindirmeye kıskırttığını ve böyle rahat bir adamı taş haline getirmekten ne kadar zevk aldığımı da. Onu toprağa verme şeklim hakkında da konuşmalıyım. Belki yakılmak isteyecek. Bu durum benim için de daha rahat olur. Dört litre benzinle bu işe bitirebilirim.

Onunla sonsuza kadar muhabbet etmek isterdim. O dünyanın en iyi dinleyicisi. Çünkü yarın ben ona, cinayet akşam saat altı civarında gerçekleşmedi, dün gece saat 11:30'da sen tesadüfi maktulün cinayet hikâyesini okurken ve bütün dikkatinle satırlar arasında cinayetin sırlarını ararken, ben, katil – yazar, rastgele maktulün cinayet hikâyesini yazarken, gerçek cinayeti işlediğimi anlatacağım. Özel sebepleri olan gerçek bir cinayet. Yarın çaresizlikle, tesadüfen öldüreceğim maktul, şahsi sebeplerle işlediğim gerçek cinayetin örtüsüydü.

Dün gece yarısı gerçekleşen kişisel cinayetim yarın tam saat altıda gerçekleşecek cinayetin hikâyesini yazarken gerçekleştmiş. Ben odamda masamda oturup yazarken gerçek maktul zehirli çayını yudumluyordum.

Keyifli bir cinayetti, çok zevkli. Çünkü özel nedenler yüzünden gerçekleşmişti. Kişisel bir hesaplaşmaydı. Uzun süre önce ölmesini istediğim bir adamdı. Çok çirkin ve mide bulandırıcı bir şekilde ölmesini istiyordum. Arzum hemen hemen gerçekleşti. Gerçek maktul zehirli çayını içtikten sonra, tam ben öykünün son kelimeleri yazarken yan odada yerde yayılmış. Yüzü koyu lacivert gömleği gibi morarmış, dili kilitli dişlerinin arasından beş santim kadar çıkmış, gözleri de dışarıya fırlamış vaziyetteydi.

Nasıl da zevkli bir cinayetti, en küçük bir hata olmamıştı. Diğer cinayetin satırları arasında bütün sebepleri gizlenmiş bir cinayet ve hiç kimse asla bu sırrı öğrenemeyecek. Ne dedektif ve ne de sen, sen ki beni bu hikâyenin satırları arasında kaybettin.

İLÂHÎ BAKIŞ AÇISI YEDİ PARÇA OLURKEN

Şiva elini yukarıya kaldırıp Siyamek'in sol yanağına tokadı indirdiği anda benim beynim yedi parçaya bölündü. Ben o yedi parçanın her birindeydim; çünkü ben ilahi anlatıcısıydım ve buna rağmen o soğuk sonbahar akşamında Şiva'nın, sekreterinin ve Halili Bey'in şaşkın bakışları karşısında böyle bir şey yapacağını tahmin edemedim. Ben yedi ay boyunca onların yanındaydım ve hemen hemen onların bütün düşüncelerini okuyabildim ancak Şiva'nın son hareketini tahmin edemedim. Bu yüzden bence ilahi anlatıcısı olmak resmen bir hayal ürünüdür. Aslında böyle bir ilahi anlatıcı hiç var olmamış ve sonsuza kadar da var olmayan bir şey. Ben sadece paramparça bir anlatıcıyım. Yedi parçalı bir anlatıcı.

Birinci parça

Şahit Beheşti öğrenci yurdunun dördüncü katında, kameraya doğru dudaklarıyla üçyüzotuzüç diyen sarışın kızın resmini Mehdi'nin elinden alıp ajandasındaki, kız istemelerde hiçbiri kabul notu almamış olan diğer 34 kızın resimlerinin yanına koydu.

Mehdi: "Eşşoğlu, bu kız fıstık gibi ya..."

Saçlarını omuzlarına salmış kızın fotoğrafı elden ele dolaştı ve tekrar Siyamek'in eline geldi, o da, "Bununla evlenmek isteyen düğün masraflarının yanı sıra iki estetik cerrahi parasını da gözden çıkarmalı; bir bu-run, bir de çene," dedi.

Mehdi de tüp^(*) üstünde diş macununu sürerken, "Sonunda kimin alacağını çok merak ediyorum, paşam!" diye konuştu.

Siyamek aynada kendine bakarken, "Göreceksin... Sonunda göreceksin," dedi.

(*) *Tüp*: Tiryâk (afyon) tüp üzerinde bir şişe ısıtılır.

Alnındaki kumral saçları kenara atarkenki görüntüsüne bakınca tartışmasız özgüvenle gülümsedi.

Ama ben, ilahi anlatıcı bu gülüşün Siyamek'in takmaya alıştığı bir maske olduğunu biliyordum. Siyamek yıllarca dilek tutup ve adak adandıktan sonra, güzellikten mahrum kalmış üç kızın ardından dünyaya gelmişti ve evde ona Marlon Brando, Pual Newman, Brad Pitt gibi Hollywood yıldızlarının isimleriyle seslenirlerdi. Ben de her zaman kendime sorardım; aynı anda birkaç yıldızın yakışıklılığına sahip olan bir varlık nasıl kendisine uygun bir eş bulacak.

İkinci parça

Varır varmaz kapıya yaslanıp cansız bakışları ve yorgun sesiyle, "Mehdi kalk... Mahvolmuşum... Kalk," diyordu.

Mehdi de bitkin halde yataktan kalkıp ve bütün kızların sülalelerine küfürler savurarak tiryâk içme malzemelerini hazırlıyordu. Siyamek de dumanları yavaş yavaş içine çekerek Şiva hakkında konuşuyordu; masasının onun masasının karşısında olduğunu ve kahverengi kocaman gözlerinin yaramaz bakışlarını anlatıyordu.

Şiva iki haftadan bu yana Siyamek'in iş arkadaşıydı ve bu süre içinde öyle yakınlaşmışlardı ki ben bile ilahi anlatıcısı olmasaydım Şiva'nın Siyamek'e aşık olduğuna inanırdım.

Ancak biliyordum ki Şiva'nın yakınlığı aşktan değil iş ortamında samimi bir atmosfere ihtiyaç duymasındandı. Liseyi bitirir bitirmez evlenmişti ve aradan beş yıl geçtikten sonra kocasını işe başlamasına izin vermesi için ikna etmişken ilk iş deneyiminde kendi çabasıyla başarılı olmak istiyordu ve bu da samimi bir ortamda daha kolay elde edilebilirdi. Siyamek şirketin personel müdürüydü; sevecenliği ve karizmasıyla bütün çalışanların saygısını kazanmıştı. Siyamek'e yaklaşmak samimi bir ortam yaratmak için kestirme bir yoldu. Şiva, eşinin yakın arkadaşı ve şirketin patronu olan doktor Şams'i kullanmak yerine Siyamek'le samimiyet kurmayı tercih etti.

Üçüncü parça

Siyamek yavaşça, "Boşanacak... Kesin boşanacak," dedi.

Sonrasında kendisine bir şey hatırlatmak istercesine, "Şimdiye kadar

da kızı için tahammül etmiş, artık dayanamıyor... Bıkılmış... Boşanacak... Eminim,” diye söylendi.

Mehdi'nin, “Aptal nasıl böyle emin olabilirsin? Boşanmayı kolay mı zannediyorsun?!” sorusu karşısında, içine çektiği dumanı göğsünde hapsedip karşısındaki duvara dalarak, “Eminim... Edecek,” dedi.

Haftalarca, eller tüpün üstünden ve kül tablasının arasından geçerken Siyamek bitkin bir sesle Şiva'nın gözünün altındaki morlukları ve artık otobüs durağına kadar bile birlikte yürüyemez olduklarını anlatıyordu; çünkü Şiva'nın kocasının artık her akşam onu almaya geliyor-du. Hatta bir keresinde, arabadan inmeden meraklı ve şüpheli bakışlarla şirketin camlarına ters ters bakıp, “Pislik herif...” diye mırıldanmıştı.

Mehdi de ders notundan başını kaldırmadan, “Doğaldır, kimi adam eşinden boşanmak isteyince üçüncü kişilerin peşine düşer,” dedi.

Dördüncü parça

Eve varır varmaz üstünü değiştirmeden kendini yatağa atmıştı ve sonra Mehdi'nin ısrarıyla tiryâk ortamında oturmuştu, naif ve bitkin bir sesle o gün Şiva'nın kocasının şirkete geldiğini ve doğrudan patronun odasına girdiğini, iki saat geçtikten sonra Şiva'nın bembeyaz bir yüz ve titreyen ellerle eşyalarını toplayıp hiç Siyamek'in yüzüne bakmadan çantasını sırtına alıp sekreter kıza bir haftalığına izne gideceğini söyleyerek herkese aceleyle allahaısmarladık deyip çıktığını ve çıkarken kocasının eliyle Şiva'nın belinden tuttuğunu ve kalın kaşları altındaki bir bakışıyla herkese kıs kıs gülümseyerek çıktığını anlattı.

Ve bir hafta boyunca herkesin Siyamek'in dünyanın en asık suratı olan yüzüne tahammül etmesinin ardından gelen hafta, Şiva'nın Hazar sahilinden ona getirdiği turuncu çiçeklerini koklarken onun kısık sesle, “Çaresizdim, beni işten atması için doktor Şams'le konuşmuştu... Ona sözünün geçeceğini biliyorsun... İşten atılsaydım bir daha görüşemedik,” dediğini anlatmıştı.

O koku kesin onu sahile götürmüştü. Şiva'nın, kızı ve eşiyle kaldıkları deniz kenarındaki villaya. Şiva yazlık elbisesiyle sahile bakan terastaki direğe yaslanmış ve uzaklara dalmış olmalı. Doğal olarak ilahi anlatıcı olduğum için Şiva'nın direğe yaslanıp ve eteği esen rüzgârla savrulunken ne düşündüğünü size söylememi istersiniz. Üzgünüm. Ben ne ka-

dar çabalasam ve farklı bakış açılarına sahip olsam da Şiva'nın düşüncesine yaklaşmadım. Bu yolculukta Şiva'nın beyni nüfuz edilmez katı bir şey gibiydi.

Beşinci parça

Ve sonunda tiryâklar ortamında benzersiz iki günlük suskunluğundan sonra, nefesini dışarıya verip, “Şiva'nın kız kardeşiyle evleneceğim,” dedi ve ağzı açık kalmış Mehdi'nin yüzüne bakmadan devam etti, “Böylece her zaman birlikte olacağız.”

Bütün o hafta boyunca muhasebe defterlerinden başını hiç kaldırmamış ve ağlamış, Siyamek'in iltifatları karşısında sadece susmuştu, sonunda “Boşamıyor, beni boşamıyor. Yoruldum artık,” demişti.

Başını masadaki dosyaların içine sokup sonra da kafasını kaldırarak ıslak gözleriyle Siyamek'e bakarak. “Kardeşim Feriba'yla evlen. Böylece artık bizi ayıramazlar. Ömür boyu birlikte oluruz...” demişti.

Bence bu aşamada Şiva Siyamek'in şefkatine ve karizmasına fazlasıyla kapılmıştı, yaşamındaki durumunu değiştiremeyeceğini anladığında, her ne olursa olsun Siyamek'i sahiplenmek istemişti, eniştesi sıfatıyla olsa bile.

Altıncı parça

Siyamek perşembe günü için Tahran'ın bütün butiklerini dolaştıktan sonra en nihayetinde Mirdamat Sokağı'nda bulduğu muhteşem takım elbisesi ve özenle hazırlanmış çiçek demetiyle Şiva'nın annesinin zilini çaldığında Şiva en güzel gülümsemesiyle ona kapıyı açmıştı ve çiçekleri koklarken, “Çok teşekkürler, teşekkürler,” dediği, anne ve babasının hoş geldiniz sesleri arasında kaybolmuştu.

Siyamek bütün gece sürekli Şiva'nın babasıyla portakal fiyatlarından ve arabaların pahalılaşmasından konuşurken Şiva'nın mutfakla salon arasında gidip gelmesini izliyordu. Neredeyse eminim, Siyamek ne o gün ne düğün hazırlıkları yapılırken ne de diğer günlerde Fariba'yı gördü. Gerçi Siyamek, Fariba'nın yüzündeki çilleri ve prova odasında gelinliği denediği sırada, parmak ucunda gelinliğini kaldırmışken tombul bacaklarına baktığında bile bir şey görmemiş gibiydi.

Yedinci parça

Düğün gecesi Fariba, Siyamek'in yanında daha kısa ve tombul görünüyordu, davetlileri öpebilmek için sürekli parmak uçlarında yükseliyordu, bütün yüz temaslarına rağmen makyajı hiç silinmedi, sonra da tedirgin bir biçimde teypten çalan müzik eşliğinde Siyamek'in yanında oynadı durdu.

Şiva da iyi dikimli tayyörü ve röfleli saçlarıyla sürekli salonda dolaşp gülümseyerek evlikleri bereketli ve hayırlı olsun diye gelin ve damadın başına minik şekerler atıyordu.

Son parça

Ve sonunda o soğuk sonbahar akşamı, Şiva elini kaldırıp benim ve sekreter kızın şaşkın bakışları arasında Siyamek'in sol yanağına tokadı indirdiğinde, o andan itibaren benim beynim yediye bölündü ve bir daha eski haline getiremedim.

O andan itibaren Şiva ve Siyamek'in başına gelenler hiçbir düzen ve sıralamaya tabi olmadan tıpkı yoğun bir otoyol gibi beynimde dolaştı durdu.

Artık o gün mü yoksa ertesi gün mü hatırlamıyorum, Şiva ellerini göğsüne kavuşturarak patronun odasına gitti ve Siyamek'le yan yana çalışmadıklarını ve birinden birinin işten atılmasını istedi. Patronuysa fazla da üstünde durmadan ona, "Ama neden? Beyefendi sizin enişteniz," diye sürekli tekrarladı.

Ve hiç hatırlamıyorum birkaç gün öncesi mi yoksa sonrası mı, Siyamek çay odasında otururken ve Şiva'ya olan duygusunun hiç eksilmediğini konusunda bütün inançları üstünde yeminler ederken ve de dün akşam sadece Fariba'nın gönlünü kırmamak için ne kadar hamarat bir eş olduğunu herkesin önünde söylemek zorunda kaldığını ve bir de o akşamki yemek toplantısı için çok uğraş verdiğini anlatırken, Şiva'nın acı gülümsemesinin o gün mü yoksa birkaç gün sonra mı yüzünde oturduğunu da hatırlamıyorum. Ardından Siyamek işe gitmek yerine yurda gitmiş ve tüpün yanında uzanıp şişi tüp üstünden çekmiş ve Mehdi'nin, "Bu gerçeği görmelisin. Şiva sadece evde kalmış kız kardeşini evlendirmek için seni kullanmış..." dediğine ona kulak vermemiştir. Hatta bunu da tam hatırlamıyorum ama birkaç gün öncesi ya da

sonrası, Siyamek muhasebecilerin çalıştığı odadan geçerken Şiva bu şirkette yerini sağlamlaştırdıktan sonra Siyamek'i çukura atıyor diye fısıldaşmalar duymuştu. Veya birkaç gün öncesinde ya sonrasında muhasebe şefiyle kafede oturmuşken ve Siyamek de kahve fincanın dibindeki çiziklere dalmışken ona, "Kıskançlığın gücünü hafife almamalıydın, böyle yapmamalıydın, hiçbir kadın her ne kadar kendisi bunu önermiş olsa bile bu duruma dayanamaz," demiş. Bunun bile ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama birkaç gün öncesi mi yoksa sonrası mı, sekreter kız yeni muhasebeciye, "Bence Fariba'nın güçlü ve şefkatli karakteri bütün bu olayların sebebiydi ve Fariba içten ve hararetle âşık olduğundan Siyamek'in de Şiva'yı unutmasına ve beyninden çıkarmasına yol açmış," demişti. Siyamek'in kaç ay işsiz güçsüz kaldıktan sonra yeni bir işe girdiğini ve Fariba'nın ikizlerinin ne zaman doğduğunu da hatırlamıyorum.

Hatta Siyamek'in yüzünü bile unuttuğumu düşünüyorum. Ancak bir şeyden eminim. Ben dünyanın en aptal ilahi anlatıcısıyım çünkü Şiva'nın o soğuk sonbahar akşamında neden öyle bir şey yaptığını hiçbir zaman anlayamadım.

YEŞİL KRAVAT

Aynadaki görüntün kırılıp parçalara ayrılıyor, tıpkı yaşlı kadının bordo rengi dudakları arasındaki alın yazının parça parça olması gibi. Kafanı arkaya doğru yaslamışsın, gözlerini kısıp yaşlı kadının ağzından çıkan seslere, her ne kadar ağız hareketlerinden az bile olsa, takılıp bakıyorsun.

—Hangi ayda doğmuştun?

—Şubat... Pek emin değilim ama. Sanırım şubat.

Mor tırnaklarını simsiyah saçlarının arasından çıkarıp iskambil kâğıtlarından bir tanesini ayırıyor. Ayrılan her bir kâğıdı açıp baktığı şey senin hayatının bir parçası mıydı ki öyle dikilip bakıyorsun? Sol gözünün altındaki ince damarın pırıltısı, ellerindeki titreyiş neyin göstergesidir?

—Sen Ağustos ayında mı doğmuştun?

Usulca başını salıyorsun ve çatılmış kaşların ortasındaki çizgilere dalıyorsun; sanki dört yol gibi yan yana durmuşlar. Kız kardeşin Moluk Hanım'ın elleri de bir yukarı çıkıyor bir aşağı iniyor. Moluk Hanım'ın boynu da ördek gibi ileri geri doğru hareket ediyor ve kız kardeşinin yüzündeki tüyler beyaz önlüğe dökülüyor. Bordo rujlu dudaklar toplanıyor kaşlar daha yukarda, sanki bir “hımmmm” demek istiyor ancak demiyor. İşaret parmağını çevirdiği kâğıdın üzerine koyuyor.

—Sinek iki!

Başını biraz arkaya yaslıyor ve dik dik gözlerine bakıyor. Saçlarını boynundaki kırışıklıkların üstüne atıyor, işaret ve baş parmağıyla kulak memesini tutuyor. Ona böyle aptalca bakma. İstedikğin şeyi söyle ona.

—İkinci kezdir onu görüyorum.

Alnındaki simsiyah perçemleri bir kenara atıyor ve demin tuttuğu “hımmmm”ı bu kez söylüyor. Annenin eli, bir kâğıt parayla dilsiz kızın önlüğüne gidiyor. Kız yerdeki kesilmiş saçları süpürüyor. Dönüp gülümseyerek annene birkaç kez başını sallıyor. Annen üzerindeki kesik saç kırpıntılarını atıyor ve aynadan ona gülümsüyor. Kız sana bakıyor ve o da hafifçe gülüyor.

Dudakların belli belirsiz hareket ediyor. İkinci kez mi mırıldanıyor musun?

Azer hanım elindeki saç boyası tasıyla salona giriyor.

—Bitmedi mi falın? Vallahi aptalsın! Ne rahat, hanımefendiler gibi yaşıyorsun.

Başını Azer Hanım’a doğru çevirip gülüyorsun. Neyi düşünüyorsun? Bu belirsiz güzel gülüşün kime çekmiş?

Annen aynanın önünde durmuş parmaklarını saçlarında dolaştırıyor ve saç kırpıntılarını üstünden atıyor. Kız kardeşin inleyerek başını arkaya doğru yaslıyor. Moluk Hanım bir an duruyor, tekrar yüzüne doğru saldırıyor. Mor ojeli tırnaklar simsiyah saçların arasından çıkıp bir kart daha seçiyor. Maça kızını tam kupa valesinin yanında koyuyor. Annen kanepede yaşlı kadının yanında oturuyor ve göğüslerini göbeğinin üstünde toparlıyor.

—Vallahi bu herif de matah bir şey değil.

Dudaklarını kapatıyor ve başını sallıyor. Duyuyor musun? Hayır! Masadan bir sigara alıp çakmakla yakıp derin bir nefes çekiyor. Hafif ve ince duman dudakların arasında çıkıveriyor. Yaşlı kadın bir kâğıt daha ayırıyor; sinek kız. Maça kızın yanına koyuyor ve tekrar dudaklarını topluyor.

—Ne çok kıskananın var senin.

Annen ellerini göğsünün üstünde kavuşturup söyleniyor.

—Annesi ve kız kardeşi olmalı.

Kız kardeşin sandalyeden kalkıyor. Moluk Hanım önlüğü boynundan çözüyor. Tişörtü göbek çukurunun üstüne kadar çıkmış ve göbeğinin gerilmiş teni gözüküyor. Neyi düşünüyorsun? Bir doğum yapmış olmasına rağmen vücudunun senden güzel olduğunu mu? Aynaya doğru dönüyor ve parmak ucuyla kaşlarını yukarıya doğru düzelti-

yor. Giydiği taytla poposu daha belirginleşmiş, kendisini Jenifer Lopez gibi hayal ediyor, değil mi?

Dilsiz kız saçları çöpe boşaltıyor ve dönüp sana gülümsüyor. Sen de tebessümle cevabını veriyorsun. Mor ojeli tırnaklar bir kâğıt daha seçiyor. Karo yediyi kupa valesinin yanına koyuyor. İşaret parmağını karo yedinin üzerinde koyuyor, siyah saçları da yanaklarında.

—Yeşil renk sana şans getirir.

Sigarayı kül tablasına silkeliyorsun. Neden ellerin titriyor? Neyi düşünüyorsun? Yeşil takım elbisesini mi? Ne zamandan beri modası geçmiştir? Bunca yıl nasıl saklamış güvelenmeden? Kaç kutu naftalin kullanmış? Beyaz noktalı yeşil kravatı nasıl? Saçlarının dibinden çıkan beyazları görüyor musun?

Kız kardeşin gardıroba doğru gidiyor. Her adımda poposu sallanıyor. Moluk Hanım ne dediyse dönüp ona gülümsüyor. Neden seslerini duymuyorsun? Falcının dudakları açılıp kapanıyor. Niye dinlemiyorsun? Neyi düşünüyorsun?

“Ben babamın kırmızı gülüyüm. Ben babamın kırmızı gülüyüm. Ben babamın kırmızı gülüyüm.”

Niye bu cümle hep kafanda dolaşıyor? Ne zamandı? Yirmi yıl önce mi? Kız kardeşin salıncak üzerindeydi. Fırfırlı kırmızı elbise mi üzerindeydi? Bacaklarını kaldırıp sallıyor muydu?

“Ben babamın kırmızı gülüyüm. Ben...”

Sonra başını döndürüp gülümsüyor. Böyleydi, değil mi? Böyle baş çevirmesi ve gülüşü?

Bordo dudaklar gene açılıp kapanıyor. Seninle ilgili şeyler soruyor. Sana doğru eğilmiş ve dudaklarına baktığını görmüyor musun?

—Kaç yaşında dedin?

—Bilmiyorum. Belki 34 belki 35... Bilmiyorum, belki de daha fazla.

Çok kötü yalan söylüyorsun. Neden gerçeği anlatmıyorsun? O takım elbisenin 40 yıl önceki gençliğin modası olduğunu çok iyi biliyorsun. Bilmiyor musun? Kız kardeşin mantosunu giyiyor. Saçlarını düzeltiyor ve annene bir şeyler diyor. Annen kanepeden kalkıp eteğinin pililerine çeki düzen verip gardıroba doğru gidiyor. Seninle konuşuyor. Niye dinlemiyorsun? Nuşin ile gideceğini söylüyor, sen de sonra gelirsin. Cevap vermene gerek yok, başını sallasan yeterli. Niye siga-

ranı kül tablasının içine bu kadar güçlü bastırıyorsun? Bu gücün yarısıyla da söner.

Dilsiz kız tarakla fırçanın içinde sıkışmış saçları çıkarmaya çalışıyor ve gülüyor. Kime gülüyor? Annen Azer Hanım'ı öpüp gidiyor. Kız kardeşin çantanda arabanın anahtarını arıyor. Bulduğunda baş parmağını aç düğmesi üzerinde hazır tutuyor. Evin kapısından içere girer girmez babasının kanepesine doğru gidecek, karşısındaki koltukta oturup ellerini tutacak. Sonra düz saçlarını omzundan atacak.. Ve baban saçlarını okşayıp Ali ve Parmis'i gelmeleri için aramasını isteyecek. Koridora gidip telefonda bir şeyler söyleyip dönecek ve tekrar babanın karşısındaki koltukta oturacak. Annen meyve tepsisini babanın önündeki masa üstünde koyacak ve kendisi televizyon karşısındaki kanepenin üzerinde uzanacak.

Ali ve Parmis gelince kız kardeşine yanağını yaklaştırıyor. Ali'nin dudakları yanağına konduruyor. Parmis babana doğru gidiyor. Parmis'in küçük elleri babanın boynuna sarılıyor ve kırıkmış yanaklarına gonca dudaklarıyla bir öpücük konduruyor.

"Ben babamın kırmızı gülüyüm. Ben babamın kırmızı gülü..."

Mor ojeli tırnaklar bir kart daha seçiyor; kupa ası. Kupa kız ve vale arasına koyuyor. Bordo dudaklarını hareket ettiriyor. Allah aşkına en azından bu cümleleri dinle.

Azer hanım yanından geçiyor ve başıyla kartları işaret ediyor. Göz kırıp bir şeyler söylüyor.

Böyle aptalca ona bakma. Ah... İşte... Bir gülümse. Böylesi daha iyi. O gün lokantada böyle mi gülüyordun? Büyük beyaz noktalı yeşil kravatına dalmıştın ya da saçlarının uçuşmasını seyrediyordun? Keşke baştan orda oturmasaydın, lanet olası vantilatör karşısında. Su ve jöleyle düzeltilip kafasının saçsız yerlerini örttüğü saçları bir bu yana bir o yana uçuyordu ve üstünü kapatmıştı ve vantilatörün rüzgârıyla uçuyorlardı. Sayılabilecek şekildeydiler.

Bir kınalı, bir siyah ve bir de beyaz. Sonra kalkıp de restoranın köşesindeki masaya oturduğunuzda her şey daha iyi oldu. Suyla düzelmiş saçlar bir el hareketiyle kafasının açık bölümüne oturdu. Neden dazlak kafası için daha iyi bir şey düşünmemişti. Suyla ıslatıp bir yandan öbür yana tarama yöntemi çok eskimişti. En iyi saç ekme kliniklerinin adresini verebilirdin.

-Kalbine girmelisin. Kova erkekleri yüreğiyle düşünüyor. Ne ilginç! Bu cümleyi duydun mu? Yüreğine girmelisin, anladın mı? Yüreğinin nerde olduğunu biliyor musun? Onunki kesin sol küçük cebin altında olmalı; pembe mendil koyduğu yer. Sürekli çenesi ve gıdığındaki terleri kurulayan mendil; garsonla çok amirane konuşuyordu.

“İki mantar soslu steak... İyi pişmiş olsun.”

Garsonla konuştuğunda gözlerinde hiçbir his yoktu. Ama seninle konuşurken hep gülmüştü? Kulağına kadar yayılan çok geniş bir gülüş, değil mi? Parmaklarını birbirine kenetlemiş halde yemek konusundaki zevklerinin İngilizlere benzediğini söylemişti. Fransız damak tadını hiç beğenmiyordu. Sen ne cevap verdin? Bir şey söylemeliydin, ne olsa fark etmezdi, bir şey söylemeliydin. Mesela annenin yemeklerini her şeye tercih ettiğini. Yalan söylemen önemli değil. BMW’si lokantanın dışındaydı...

Niye evine gitmedin? Terasta oturup kahve içebilirdiniz hatta fotoğraf albümlerine bakabilirdin ve İskoçya’daki öğrencilik hatıralarını dinleyip gülerdin. Niye sürekli kravatına takılmıştın?

Mor ojeli tırnaklar kâğıtları toplayıp kutusuna koyuyor. Simsiyah saçları kırışmış boynuna dökülüyor. Şimdi çantayı açıp masaya bir onluk koymalısın; hiç dinlemediğin bir saatlik konuşma için. Azer Hanım boyalı eldivenleri ellerinden çıkartırken kafasıyla Moluk Hanım’ı işaret edip kahkaha atıyor. Moluk Hanım da ayna karşısında durmuş dudaklarını kırmızı kalemle şekillendiriyor. Dilsiz kız nemli bezi masada hareket ettirip aynaya bakarak gülüyor. Yaşlı kadın kalkıp gardıroba gidiyor. Bir sigara alıp çakmakla yakıyorsun. Lokantada da çakmağı o mu yakmıştı? İsminin baş harflerinin yazılı olduğu altın bir çakmaktı. Elleri yaklaştırmıştı, belliydi, el tüyleri boyanmaz ki, boş ver. Hepsisi de beyaz değildi. En azından yedi sekiz siyah tüy her bir elinde gözüküyordu.

Yaşlı kadın kapıdan çıkmak üzereydi. Ne kadar yorgun görünüyor. En azından ona başını salla. Moluk Hanım mantosunu giyip pencere yanında duruyor. Azer Hanım beyaz önlüğünü çıkarıp ona diyor ki, “Şimdiye kadar gelmeliydi. Boşuna bekleme.”

Moluk Hanım da ana sokağı gözlediği yerinden kımıldamıyor. Azer Hanım kaşları yukarda mantosunu giyiyor. Kalk. Sabaha kadar

burada oturamazsın. Şimdi annen akşam yemeği için masayı hazırlıyor. Parmis babanın dizleri üstünde oturmuş dil döküyor. Ali ve kız kardeşin yavaş yavaş konuşuyorlar... Ne hakkında? Ali her şeyi Nuşine anlatıyor, günlük önemsiz olayları bile. Ali kalkıp Parmis'i babanın dizlerinden alıp elleri üstünde havaya kaldırıyor. Parmis'in neşeli çığlığı avizenin kristallerini sallıyor. Kız kardeşin dönüp gülüyor.

“Ben babamın kırmızı gülüyüm... Ben babamın kırmızı gülüyüm... Ben babamın kırmızı gülüyüm.”

YARI BEYAZ, YARI MOR

Kalkıp mutfağa gidiyorum. Yanına çömeliyorum. Atletinin askısını kollarına doğru indirip yuvarlak omuzlarını okşuyorum. Elimi itiyor. Çenesini avucuma alıyorum. Hafiften çıkmış sakallarının sertliği avucumu gıdıklıyor. Gülümsememin etkisi hâlâ yüzümden okunuyor.

—Kalk artık... Yeter be...

—Kalkıp o aşağılık boktan adamla... Şimdi sen de...

Gene dudaklarımı toparlıyorum. Gene gülmekten yarılıyorum. Yüzümü pençeliyor. Şimdi üzerime oturmuş sağıma soluma vuruyor. Hâlâ gülüyorum. Çığlığa benzeyen sesiyle gözlerinden yaşlar süzülme-ye başlamış, beni sürekli aşağılarken vuruyor. Kollarından tutup salona atıyorum. Kedi yavrusu gibi kanepenin kenarına yayılıyor. Çaydanlık kaynarken çıkan fokurtu sesi pencerenin dışındaki güvercinin sesiyle bir ritim oluşturuyor. Dudaklarımı topluyorum ve kocaman bir “İihh...” diyorum. Bana arkasını dönüp hayali kuyruğunu sallıyor. Çayı demleyip salona geçiyorum. Bacaklarını kollarıyla sarmış, omuzları titriyor. Kanepeye uzanıyorum ve bir sigara yakıyorum. Omuzları titrerken alınını, dizlerini ovuyor. Kalkıp yanına oturuyorum ve kumral saçlarını okşarken, “Kalk mutfağa geçelim, başından anlat. Ta en başından.”

Şimdi karşımda oturmuş. Çay bardağına dalmış. Çayımın son damlasını yudumlarken, “İç... İç... Cigara saracağım.”

Öyle bir bakıyor ki sanki beni görmüyor. Tekrarlıyorum, “İç be... Cigara saracağım.”

—Bana bunu yapmasını hak etmiyordum.

Boynundaki bene dalıp, “Başından anlat,” diyorum.

Ocağın yanındaki sigaraları alıp iki parmağımla ortasından ova-lıyorum. Tütünleri masaya dökülüyor. Parmak ucuyla toparlıyorum.

Paranın üstüne alırken bana bakmadığını fark ettim... Bekletti... Salak sanki anlamıyorum. Ona kaş göz oynattığını fark ettim... Bir şey diyecektim... Boş verdim... Taksi şoförü sonuçta... Onu adam yerine koyup da muhatap olmam. Paranın üstünü aldım. Kolundan tutmuştum. Gittiğini duymamıştım. Durmuştu ve gaza basıyordu. Daha on adım atmıştık ki bir dakika beklememi istedi. "Şimdi geliyorum," dedi. Baş örtüsünü öne çekti ve koşmaya başladı. Ne olduğunu anlayamadım. Bir anda zibidinin yanında oturdu ve taksi de yerinden fırlayıp uçtu. Ne olduğunu hiç anlayamadım. Öylece bir saat durdum... Belki...

Dudaklarımda hafif gülüşü toparlayamam. Bal renkli mahmur bakışlarıyla gözlerimin içine bakıp çay bardağını yüzüme atıyor. Yana çekiliyorum. Bardak duvarda asılı afişteki Brad Pitt'in boynuna isabet ediyor ve yüzünde dağılıyor. Sandalye üzerinden yere kayıp gülme krizi geçiyorum. Başını masaya koyuyor ve hıçkırarak ağlıyor.

Kalkıp bir çay daha dolduruyorum. Bir cigarayı yakıp, "Baştan anlat... En baştan," diyorum.

Başını kaldırıp burnunu çekiyor. Esrarla doldurulmuş cigaralığı ince dudaklarının arasına yerleştirip kibriti çıkıyorum. Başını ellerimin arasında tutup ağzım kulaklarımda gülüyorum.

—Baştan anlatır mısın? Tamam mı?

Derin bir nefesle cigarasını içiyor. Dumanları ağzından dışarıya seyrekçe üflüyor.

Kafeden çıktığımızda diğer gecelerden farkı yoktu. Kolumu tutmuştu, Valiasr Meydanı'na kadar yürüdük. Herif taksinin kapısına yaslanmıştı ve "Tajriş!"^(*) diye bağıırıyordu. Kalın kolları vardı.

Taksinin dolmasını beklemeden, biz biner binmez gaza bastı. Eli elimdeydi. Aynı gün manikür yaptırmıştı. İki renk ojeyle boyamıştı; Yarı beyaz, yarı mor. Ben tırnaklarına dalmıştım. Başımı kaldırdığımda şoförün aynayı tam gözlerine doğru çevirdiğini fark ettim. Ama bakmıyordu. Eli elimdeydi ve dışarıya bakıyordu. Camı tamamen açmıştı ve yüzünü rüzgâra doğru tutmuştu. Elini elimden ayırdı ve göz yaşını sildi. Rüzgârdandı. Rüzgâr gözlerine vuruyordu.

Cigaradan derin bir nefes çekip dumanı yüzüne doğru üflüyorum. Gene bir nefes çekiyorum. Bu sefer tam yüzünün ortasına doğru üflüyorum.

^(*) *Tajriş*: Tahran'da bir meydan.

rum. Elleriyle dumanları dağıtıyor. Sakinleşiyor, uzaklaşıyor. Artık sesini duymuyorum. Ağzı açılıp kapanıyor. Sakalını okşuyor. Küpesini parmakları arasında tutuyor. Mutfağın duvarları uzaklaşıyor. Yüzü yakınlaşıyor. Sandalyesini arkaya doğru fayanslara yapıştırıyor. Fayanslardaki zambak çiçekleri bedenine giriyor. Zambakların bir tanesi boynundaki bene yapışıyor. Zambağı tutacağım. Müsaade etmiyor. Boynunu çekiyor. Nihayet tutuyorum. Boynundaki zambağı avucumda tutup mutfakta yerde uzanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Gene sesini duymuyorum.

O gece daha güzeldi. Pembe pantolonu ve koyu pembe mantosu üzerindeydi. Benim seçimimdi. Her şey diğer geceler gibiydi. Sadece biraz daha güzeldi. Her akşam kafeye girdiğimizde bütün gözler bizim üzerimizde olurdu. O gece aşağılık bir herifin dönüp “Fıstık!” demesi hariç. Dönüp cevabını verecektim ama o daha çabuk davrandı ve orta parmağını zibidiye gösterdi.

Gene dudaklarım hafifçe buruşuyor. Görmemesi için yüzümü çeviriyorum ama görüyor. Gözlerime dalmışken bal damlaları gözlelerinden yanağına akıyor. Gülümsememi toparlıyorum. Kalkıyorum. Önünde çömelerek başını tutuyorum.

—Boş ver... Boş ver be...

—Ama nasıl boş vereyim? Pislik herif.

Göğsünü iki eliyle yumrukluyor ve hıçkırıyor. Saçlarını parmaklarıyla düzeltiyorum. Benini okşuyorum. Avucumu açıyorum. Zambak yok olmuş. Avucumun içini gösterip “Bak... Gitti... Bitti...” diyorum.

Banyodan çıktığında robdöşambırı üzerinde, yatağa uzanıp kahvesini içiyordu. Zorlasan da kalkmazdı yerinden. Kahvesini yudumlayıp Gipsy Kings dinlemeye bayılırdı. Hiçbir zaman da bitiremezdi. Sonra da tırnaklarını düzeltirdi. Ben de karşısında oturup onu seyrederdim. Bana umursamazlığımdan hoşlandığını söylerdi.

Dudaklarımı büzdüğümü görmemesi için mutfaka geçiyorum. Çaydanlığı kapatıyorum. Gene de mırıldanıyor. Dudaklarımı gülümser gibi yapıyorum. Ters ters bakıp arkasına dönüyor. Gene kocaman bir “İiih!” Bu tam olarak ne nidası diyorum. “Kalk banyoya gir. Kendine gelirsin.”

Başını dizlerine koyarak, “Ayol. Ayol çok feminen, bunu bana yapmamalıydı,” diyor.

Dudaklarımı topladığımı görmemesi için arkamı dönüyorum.

YERİN İÇİNDE KAÇ SANTİMETRE

Haklıydın. Gerçekten önemli değil. Sadece bir duş almakla silinecek-se, ne önemi var? Kapıdan çıkar çıkmaz kırmızı çarşafları mavilerle değiştirdim. Sonra da bir duş aldım. Kapıdan girdiğinde tertemiz olmak istedim, elimde bir bardak üzerimde lila rengi gecelikle kanepeye uzanmışım. Tam da Türkmen^(*) çalarken sen zile bastın. Bu sahnenin müziğinin Alizadeh'ten olmasını istiyorum.

Doğum günüm için bana aldığın portakal kokulu parfümü kullandım. Kokusunu hissediyor musun? Banyodan çıkınca ıslak saçta kokusu daha iyi duruyor. Yüzün Johnny Dollar'a benzedi. Niye kül tablasındaki sarı filtreli sigaralara daldın? Doğrudur, hiçbir zaman sarı filtreli içmiyorum.

Kapıdan girince şaşırdın mı? Uyuduğumu mu sandın? Hazır olmanı beklemiyor muydun?

Duş aldığımı görüyorsun, sevdiğin lila rengi geceliği giydim, saçlarımı tokayla bağladım, bardağım da elimde. Her şey hazır. İyi o zaman, seni sabahın bu saatinde buraya gelmeye neyin zorladığını şimdi sor... Sivrisinek gibi kafanda dolaşan ne? Sigaranı yaksan fena olmaz. Belki nikotin daha iyi bir cümle kurmana yardımcı olur. Belki de gerek yok. Birkaç aşağılayıcı söz ve küfür için bu kadar düşünmek gereksiz.

Karşımda oturmuşsun, bacaklarını sallıyorsun, sigaranın ucunu kül tablasının çevresinde dolaştırıyorsun. Benim konuşmamı mı bekliyorsun? Hayır; ben konuşmayacağım. Sen başlamalısın. Gerçekten bu anları seviyorum. Hep uzamasını istiyorum. Buraya neden geldin ki? Niye evinde oturup öğrencilerin için yaptığın zikir seanslarını sakinleşene kadar tekrarlamadın? Çıplak, yere bağdaş kurmuş, açık pencerenin yanında saçların omzunda dağılmış.

(*) *Türkmen*: Ünlü İranlı müzisyen Hüseyin Alizade'nin tek başına çaldığı bir parçası.

Saçlarını neden lastik tokayla bağladın? Duş da almadın. Duş almadığında, saçların biçimsiz duruyor. Gözlerine de bir haller olmuş. Gözlerine de bir hal olmuş tıpkı benim gözlerim gibi, arkadaşların zikir için evine geldiklerine telefonun fişini takmayı unuttuğun son sefer, tamamen rastlantı eseri; o sabah ben de tesadüfen dairenin merdivenlerinden inen kızı gördüm, eve girdiğimde telefonun fişi hâlâ yerdediydi. Bağurdın: “Telefonum bir gece kapalı olduğunda sana açıklama yapmak zorunda mıyım?”

Bunu senden beklemezdim. Hiçbir zaman kolayca sinirlenip hâkimiyetini kaybetmezdin. Ama gene de kızı görmem iyi oldu. İnsanın kâbuslarında yüzü belli olmayan biriyle karşılaşması daha kötü olur. Seni düşündüğümde bir şeyi gözümün önünde canlandırmak istirdim.

Dinle. Dört telle acayip bir şey yapıyor. Bu parçaya bayılıyorum. Tam burada. Dinle. Sanki teller figan ediyor. Veya bir çığlık iki kere, yüz kere, insanın kafasında tekrarlanıyor. Elimdeki bardakla kanepeye uzanıp havada esen bu çığlıkları duyunca içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Telefona bakmadığın bir gece tuvale başvurdum. Sıcak renkleri birbirine karıştırıp fırçanın ucuyla sert darbelerle tuvalin üstüne sürdüm. Kısa ve güçlü. Fayda etmedi. Renkleri birbirine bağladım. Soğuk renkleri denedim, yumuşak ve esnek fırça hareketleriyle. Gene de fayda etmedi. Ne kırmızılar, turuncular, pembeler ne de maviler ve açık yeşiller... Hiçbirisi kızgınlığımı gideremedi. Sabaha kadar beş dakikada bir seni aradım. Faydasız. Hayır. Aptalcaydı. Gece on ikiden sonra açmadığında demek oluyor ki sabah da dokuzdan önce açmazsın. Gece yarısı kızı evden dışarıya atamazdın ki, hem de o durumda. Herhalde öyle içmiştiniz ki sanki yerin en az yarım metre yukarısındaydınız. Ama ben yere sımsıkı bağlanmışım. Belki biraz da yerin içine girmiştim, ağır ve durgun. Gecenin ilk saatlerinde başladım. Dört litrelik bidon⁽¹⁾, yanında buz kasesi de. Senin müritlerin usulca gitmeye hazırlanırken, sakince, acele etmeden. Bazen grup halinde, bazen iki kişi. Ellerini birbirine kilitleyip sessizce vedalaşıyorlar. Öyle sessiz ki sanki yan odada biri uyuyormuş gibi. Zikirlerin tesiri miydi yoksa

(1) Dört litrelik bidon: İran'da alkollü içkilerin satışı ve kullanımı yasak olduğundan içki evlerde kaçak olarak dört litrelik bidonlarda üretilip satılıyor.

Şeyh Rozbehan etkisi mi? Odanın girişinde, üstünde keten beyaz ku-
maştan gömlek ve pantolon, bağdaş kurmuş, önünde abanoz ağacın-
dan rahle duruyor ve usul usul, güzel yüzlerde aşkın tecellisinden söz
edip başını solgun yüzlü, koca gözlü kıza dönüyorsun. Gözleri çok da
iri değil, sadece çok güzel göz kalemi çekmiş. Marker göz kalemleri
kullanmış galiba. Fondöteni de pahalı olanlardan olmalı. Çok da iyi
oturmuş. Cildinden iki numara açık. Solgun görünmeyi seviyor her
halde. Böylece yüzünü daha kutsal gösteriyor.

Değil mi?

Belki de müritlerin ısrarlarıyla yırtık yeşil dosyayı açıp içindeki
yırtık pırtık kâğıtlardan bir tanesine seçip okursun. Bir iki sene önce
hepsini bana anlatmıştın. Küçük Şehzade, Kardan Kadın. Ama şim-
di kime söylediğini bilmiyorum. Kahverenginin hanımefendisi olan
kıza söylemişsindir. Bulimia rahatsızlığı eminim, gözlerinden bellidir.
Sen bu tarz şeyleri daha iyi anlıyorsun. Muhakkak şiirini okurken de
tam gözlerinin içine bakmışsındır. Aynı eskiden benim gözlerime da-
lıp baktığın gibi. Uykulu ve kırmızı gözlerle. Cigarayı ikinci tur dolaş-
tırdıktan sonra böyle olurdun. Sizler şehla diyorsunuz, değil mi? Ama
gözlerin artık şehla değil. Bütün gece uyumadın mı? Belki benim gibi
beş dakikada bir telefonumu arıyordun. Şimdi sor. Pis efkârı kafan-
dan dışarıya at.

Niye o tablonun önünde durdun? Kırmızı, turuncu ve pembe renk-
ler seni sakinleştirmiyor, daha da kötü olabilirsin. İfaden bir şey gös-
termiyor. Ancak böyle durumlarda hiçbir şey tahmin edilemez olur.
Belki bir anda kristal kül tablasını alıp kafama vurursun. Belki de lam-
banın direğini tercih edersin. Umursamıyorum. Ne yapmak istiyorsan
yap. Hiç tepki göstermiyorum. Konuşmayacağım da. Her ne kadar bu
iğrenç dakikaları devam ettirsen de ben konuşmayacağım.

Niye o tablonun önünde dikilmişsin? Sen benim eserlerime hiç-
bir zaman böyle dikkatlice bakmazdın. Şimdi bana bakmak isteme-
diğin içindir. Geldiğin andan beri bana bakmadın bile. Ama ben hep
sana bakıyorum. Hatta parmak ucumla bardağımdaki buzlarla oynar-
ken bile. Niye gözlerin böyle solgun? Saçlarının bağını çöz, omuzla-
rına dökülmesini istiyorum. Ne yumuşak mavileri yeşillerle karıştır-
dığımı görüyor musun? Ama faydası yok. Seni sakinleştirmiyor. Hat-

ta zıvanalı kâğıt içine sardığın o yeşil otlar bile sana yardımcı olamıyor. Hafifletiyor seni. Hafif ve muallak. Seni ağırlaştıran bir şeye ihtiyacın var. Ayaklarının yere değmesini sağlayan bir şeyler. Hatta benim gibi kaç santimetre yerin içinde. Ben de tesadüfen buldum. Toplantının olduğu o gecelerin birinde. İçimden bir his bu gece de fişi takmayı unuttur diyordu. Kanepede uzanıp elimdeki bardağı sabaha kadar doldurdum. Öyle ağırlık vardı ki üstümde, yerimden bile kımlıdayamazken bir de odaya gidip sürekli aramam hiç olmazdı. Orda tuvalin karşısında, senin durduğun yerde, yere uzandım ve yüzümü soğuk seramiklere koydum. Tenimin yerin soğukluğunda eridiğini ve seramiklerin derzinden yerin içine girdiğimi hissettim. Öğleye yakın baş ağrısıyla uyandım. Geçen gecenin huzursuzluğuna değecekti. Koyu bir kahveyle kendime geldim.

Şimdi artık kahve içmiyorum. Biliyorum, o zaman da diyordun; yüzüm düşecek, göbeğim çıkacak, gözlerimin altı şişecek, önemsemiyorum. Senin Şeyhin, Rozbahan, zikir ruhun sarhoşluğu der... Sonrasını hatırlamıyorum.

Gene karşımda oturup sigaranın ucunu kül tablasının çevresinde dolaştırıyorsun. Sana bir Fluoxetine^(*) vermemi ister misin? Sakinleştirir seni... Bu tarz şeyleri sevmediğini biliyorum.

Ne zaman bende görsen, “Bu pislikleri bir kenara at... İnsan kendine destek olmalı,” diyordun.

Bazen insan öyle hafifliyor ki eliyle bir şeylere tutunmak istiyor. Feloxetine iyi bir dayanak oluyor. Ben adını gayretsizlik hapı koydum. Ben şehrin belediye başkanı olsaydım şehrin suyuna Feloxetine katılmasını isterdim. Toplantının ertesi günü, Feloxetine’in yardımıyla yatağının yanındaki kırmızı tokayı veya evinin dağınıklığını görmemezlikten gelirdim. İnsana hoş bir şeyler oluyor; hoş bir aptallık.

Niye pencerenin kenarında duruyorsun? Arabaların gelip gitmesini mi seyre diyorsun? Onlara bakmadığını biliyorum. Sen şimdi kafandaki o dehşet verici görüntü dışında hiçbir şeyi görmüyorsun. Nasıl bütün dikkatinle konsantre olduğunu görüyor musun? Mutlu musun? Mutlu olmalısın. Bu konsantrasyon, bu içe dönük bakış, bu hafiflik...

(*) Fluoxetine: Bir depresyon ilacı.

Hepsini bana borçlusun. Kendin diyordun; varoluş görmemenin yok oluşunda... Sonrası neydi? Görmemenin yok oluşu ve... Ee... Boş ver.

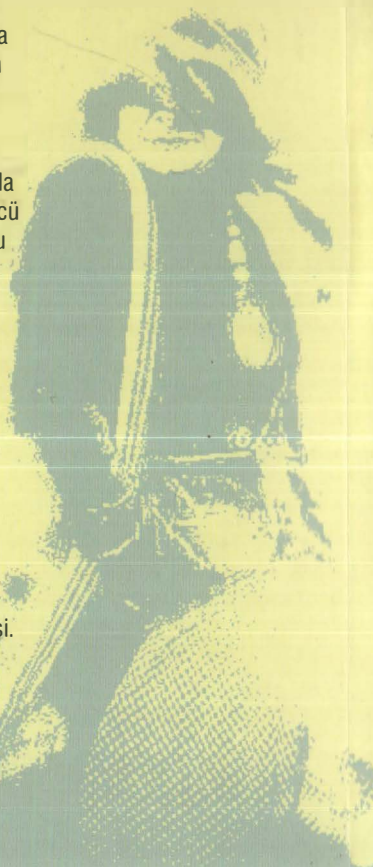
Belki beni ellerinin üstünde taşıyıp odaki mavi çarşafların üstünde bırakmayı tercih edersin. Öyle ağırlım ki yerimden kımıldayamam. Gel de bardağı elimden al, sigarayı bir köşeye at. Vahşice saldır bana ama gene kendini iyi hissetmeyeceksin. On kere yapsan da fayda etmez. Artık inanmayacaksın. Vücudum ellerinin arasında mum gibi olmayacak. Kanepeyle hiçbir farkımın olmadığını düşüneceksin. Sonra rahatlırsın.

Geldiğim o sabahlarda, evin dağınık vaziyetini gördüğümde, duş almamış olmanı bile önemsemiyordum, “Çayın altını yak,” deyip banyoya giriyordun. Ama sonra ben fena oluyordum. Hafifliyordum. Pencerenin kenarına oturup havaya gönderdiğin duman halkalarına dalıyordum, nefes almamı bir şeyler engelliyordu. Gülmek ve üzüntü arasında bir şeyler.

Bardağım boşalıyor. Yerimden kalkmaya cesaret edemiyorum. Doğrusu korkuyorum. Gözlerinde insanı korkutan bir şey var. Dengesizlik gibi. Sen hiç böyle olmazdın ki? Söylediğin huzur nerde? Niye Şathiyat Şarhi’ni açmıyorsun? Kendini daha iyi hissetmek için neden bir iki cümlesini okumuyorsun? Tam orada, yakınında, mutfak masasında duruyor. Niye o kahrolası pencere kenarından çekilmiyorsun? Gel de bir dakika kanepede yanıma otur. Sana bakmak istiyorum. Seni özledim. Senin konuşmalarını özledim. Gel de cebinden bir yeşil zıvana çıkart, bir cigara sar, birlikte içip uçalım, o günlerdeki gibi. Gel benim bardağımı götür, doldur. İnan ki çok ağırlım, öyle ağırlım ki yerimden kımıldayamıyorum. Bak işte hiç önemli değil. Ben şimdi onun yüzünü bile hatırlamıyorum. Rica ediyorum o kahrolası pencerenin yanında durma... Allah kahretsin. Ne yapacaksan yap. O pencerenin yanında ne kadar durmak istersen dur. Benim uykum geldi. Bütün gece uyuyamadım. Gözkapaklarımı açık tutamıyorum. Ben kalkana kadar gene de düşünebilirsin. Ama hiç değmez. Hiç de önemli değil. Bir düşünle tenden silinirse eğer...

Mahsa Mohebalı'nın, Aşkî Dipnotlarda Yaşamak adlı, kısa öykülerden oluşan kitabı 2004 yılında İran'da yayınlandı. Kitap ülkenin en itibarlı edebiyat ödüllerinden biri olan Huşeng Golşiri Vakfı'nın ödülünü, kısa öyküler dalında kazandı. Kitabın aynı yıl yapılan üçüncü baskısının ardından yayını durduruldu ve halen de yasaktır.

Mohebalı bize, medyada sunulan, zihnimizde canlanan imgelerden çok farklı bir İran gösteriyor. Öyküleri, kadın olmanın dünyanın farklı ülkelerinde bile olsa, birbirine çok benzer şeyler yaşamak anlamına geldiğini hissettirmesi açısından da etkileyici. Mohebalı, kendine has yenilikçi üslubu, kadınlara mahsus bakış açısı ve zengin kültürel göndermeleriyle üçüncü kuşak İranlı kadın öykücülerin parlak bir temsilcisi.

ISBN 978-605-64884-5-0

9 786056 488450

güldünya
YAYINLARI